

จากนิทาน สู่ความจริง

ก๊าสตา

กาลนิทร กาลต่าง

“คุณอยู่มานานมากแล้วใช่ไหม”

นิจกาลเพียงพยักหน้า

“แล้ว... คุณต้องอยู่แบบนี้ไปเรื่อยๆ เลยเหรอ จนกว่าโลก
จะแตกแบบนี้เหรอ”

เจอคำถามนี้เข้าไปนิจกาลก็ถึงกับปิดหน้าหนังสือ วางลง
บนโต๊ะแล้วเบา หันไปประจันหน้ากับนิทร “มีเงื่อนไขสองข้อที่
ฉันต้องทำถ้าอยากตายก่อนโลกแตก”

นิทรახยับเข้าใกล้เขาอีก หน้าตาดูตั้งใจฟังอย่างมาก

“ไม่ฆ่าคน... ก็รักคน”

นิทรახมวดคิ้ว ไม่ฆ่าก็รักอย่างนั้นหรือ

กาลนิทราชาเลต์

ภัสรสา เขียน

พิมพ์ครั้งที่ 1 ตุลาคม 2567

บรรณาธิการเล่ม: อุ่มสม

พิสูจน์อักษร: ัญญ์, PK

ภาพปก: JAOAONBLUE (Twitter (X): jaoaonblue)

ออกแบบชื่อเรื่อง: Duckywee (Twitter (X): duckywee)

ตัวอักษรบนปก: ploy_alpha, ZT_Sandee

ตัวอักษรในเล่ม: CS Prajad, *ZT Khunsabua*

จัดพิมพ์โดย: บริษัท ภัสรสา พับลิชชิ่ง จำกัด

234/182 หมู่ 1 ต.ลำผักกูด อ.ฉะบู่ จ.ชุมพร 12110

อีเมล: pasrasaobook@gmail.com เว็บไซต์: www.pasrasaa.com

โทรศัพท์: 0972399928

พิมพ์ที่: บริษัท กู๊ดเฮด พรินต์ติ้ง แอนด์ แพคเกจจิ้ง กรู๊ป จำกัด

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย:

บริษัท อมรินทร์ บুক เซ็นเตอร์ จำกัด

108 หมู่ที่ 2 ถ.บางกรวย - จงถนนม ต.มหาสวัสดิ์ อ.บางกรวย จ.นนทบุรี 11130

โทรศัพท์ 0-2423-9999 โทรสาร 0-2449-9560-3

Homepage : <http://www.nain.com>

ได้รับอนุญาตจากเจ้าของลิขสิทธิ์ตามกฎหมายแล้ว

© สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537

และฉบับแก้ไขเพิ่มเติม

ISBN 978-616-8290-18-7

ราคา 475 บาท

คำนำบรรณาธิการ

บรรยากาศในร้าน *พันธนาคาเฟ่* วันนี้ต่างจากทุกวัน

เจ้าของคาเฟ่ยังเป็นพี่ฉันยักกับเพยก็จริง เพยยังใช้ความสามารถพิเศษรับงานปลดห่วงให้เหล่าดวงวิญญาณก็จริง ข้อนี้ฉันรู้อยู่แล้ว เพราะแม้จะไม่ใช่แขกประจำ แต่ก็เคยใช้ช่วงเวลาหนึ่งคลุกคลีกับทุกเรื่องราวทุกบรรทัด ทุกตัวอักษรในร้านนี้ สิ่งที่ทำให้บรรยากาศในพันธนาคาเฟ่ต่างไปจากเดิม คือแขกหรือที่กำลังดาหน้าเข้ามาในร้านตอนนี้ต่างหาก

นิทรา เดินนำมาแต่ไกล เธอคือหญิงสาวท่าทางทะมัดทะแมง ไม่ลิใช้คำนี้อาจจะซอฟต์แวร์เกิน ต้องบอกว่าท่าทางพร้อมบวก พร้อมลุย พร้อมพาดฟัน ราวกับว่าการสร้างศัตรูคือสิ่งที่ถนัดที่สุดในชีวิต ด้านหลังนิทราคือหนุ่มสาวคู่หนึ่งที่ฉายอร่าอินฟลูเอนเซอร์มาแต่ไกล แต่ออรัสนั้นก็ไม่อาจเทียบเท่าผู้ชายคนหนึ่ง que เดินมาอีกฟากฝั่งอันตรงข้ามกับนิทรา

นิจกาล คือชายหนุ่มคนนั้น อะไรบางอย่างบอกฉันว่าเขาไม่ธรรมดาจะด้วยความหล่อ ความฉลาด ความหุนหุนเลิศจิตตกลม ความฉลาดเฉลียว แต่ฉันว่ามันมีมากกว่านั้น แววดาเขาดูทะนง ภูมิใจในสิ่งที่มันเป็น บุคลิกท่าทางต่างๆ ดูมั่นใจเหลือเกินว่าตนอยู่เหนือทุกคนที่นี่ จนไม่จำเป็นต้องก้มหัวให้ใคร สำคัญที่สุดคือความพร้อมบวกของนิทราทำอะไรนิจกาล

ไม่ได้ เขาพร้อมตั้งรับ พร้อมสู้ เพราะเธอคือคนที่เขาเฝ้ารอมาตลอด

พันธนาคาเฟ้ เคยสื่อสารกับฉันว่า ห่วงที่ปลดได้ยากที่สุดคือห่วงแห่งความรักและความผูกพัน ประเด็นนี้ต่อยอดมาถึง *กาลนิทราชาเลต์* ผู้ชายคนหนึ่งที่มีชีวิตยาวนานนับพันปี ผู้ชายคนหนึ่งที่ยอมทิ้งความรักแลกกับความเป็นอมตะ ผู้ชายคนหนึ่งที่ถูกความรักทำร้ายและทำลายชีวิตจนถึงขีดสุด จนไม่อาจเหลือหัวใจไว้รักใคร่ได้อีก ผู้ชายคนหนึ่งที่เป็นอมตะเพื่อแก้แค้น

ไม่รักคน ก็ฆ่าคน คือสิ่งทีนิจกาลต้องเลือก หากต้องการหลุดพ้นจากห่วงอันเหนือกาลเวลาที่ร้อยรัดเขามาตลอด ทุกอย่างคงง่ายกว่านี้ หากผู้หญิงคนนั้นไม่ใช่นิทรา นิจกาลจะทำอะไรในเมื่อการฆ่าเธอมันไม่ง่ายอย่างที่คิดไว้ และการห้ามใจไม่ให้รักเธอ... อีกครั้ง ก็ดูจะเป็นเรื่องยากแสนยากเหลือเกิน

ฉันมองซ้ายแลขวา สลับกันไประหว่างหนุ่มสาวคู่นี้ *สนุก!* สัมผัสได้ถึงความสนุกของเรื่องราวต่อจากนี้ ในเมื่อเคมีเคใจของพระนางเรื่องนี้มันเข้ากันดีเข้ากันดีเหลือเกิน

เคมีความเป็นคู่รัก

เคมีความเป็นศัตรูคู่หุยมหัว!

พระนางพร้อมปะทะพาดฟัน พันธนาคาเฟ้พร้อมเปิดทำการอีกครั้ง ความเป็นอมตะของนิจกาลพร้อมแสดงพลัง นำพาทุกคนไปสู่เรื่องราวแต่หนหลัง อันจะนำมาซึ่งหนทางในการปลดปล่อยทุกสิ่งเหล่านี้แล้ว

คุณน้าอ่านล่ะ... พร้อมที่จะสนุกไปกับกาลนิทราชาเลต์หรือยัง!

แต่ทุกความรักที่ปวดร้าวแต่ลึกล้ำ ขมขื่นแต่หวานหอม

...จนเหนือกาลเวลา

อุ้มสม

ความหมายคำราชาศัพท์ในเล่ม

กริ้ว - โกรธ	ปลงพระชนม์ - ฆ่า
กันแสง - ร้องไห้	ผ้าคลุมบรรทม - ผ้าห่มนอน
ฉลองพระองค์ - เสื้อ	พระกนิษฐา - น้องสาว
ดำรัส - พูด	พระกร - แขน
ดำริ - คิด	พระกรณียกิจ - หน้าที่อันพึงกระทำ
โดยเสด็จ - ตามไป	พระกรรม - หู
ดรัส - พูด	พระกระยาหาร - อาหาร
ทรงงาน - ทำงาน	พระกาสะ - ไโอ
ทรงพระดำเนิน - เดิน	พระขง - คิ้ว
ทรงธนู - ยิงธนู	พระขैनย - หมอนหนุน
ทรงพระสรวล - หัวเราะ	พระฉายา - เงา
ทอดพระเนตร - มอง, ดู	พระชงฆ์ - แข้ง
ทูล - เสนอ, บอก, กล่าว	พระชายา - พระองค์หญิงที่เป็น
เทียบเครื่อง - ซิมอาหาร	ภรรยาของเจ้าฟ้าพระองค์เจ้า
แท่นพระบรรทม, พระที่ - เตียงนอน	พระเชษฐา - พี่ชาย
นางห้าม - หญิงสามัญที่เป็นภรรยา	พระญาติ - เครือญาติ
ของเจ้านายที่ไม่ใช่ภรรยาหลวง	พระดรชนี - นิ้วชี้
บรรทม - นอน	พระทนต์ - ฟัน
บันพระองค์ - บันเอว	พระทัย, พระหทัย - ใจ
ปฏิสันถาร - การทักทาย, การ	พระนลาฏ - หน้าผาก
ต้อนรับ	พระนาสา - จมูก
ประชวร - ป่วย	พระเนตร - ตา
ประทับ - อยู่ที่, อยู่กับที่, นั่ง	พระบัญญัติ - คำสั่ง
ประสูติ - เกิด	พระบาท - เท้า

ความหมายคำราชาศัพท์ในเล่ม

พระบิดา - พ่อ

พระปรอท - ไช้

พระประสงค์ - ความต้องการ

พระปราง - แก้ม

พระฤษฏางค์ - ส่วนหลัง, เบื้อง
หลังของร่างกาย

พระพักตร์ - หน้า

พระพาหา - แขนช่วงไหล่ถึงศอก

พระเพลา - ตัก, ช่วงขาตั้งแต่เข่าถึง
โคนขา

พระมารดา - แม่

พระรอกขั้วญ - ไหล่ปลาร้า

พระราชกิจ - ธุระ, งานที่ทำ

พระราชทาน - ให้

พระราชานุญาต - อนุญาต

พระโลหิต - เลือด

พระวรองค์, พระวรกาย - ร่างกาย

พระวโรกาส - โอกาส

พระคอ - คอ

พระสนับเพลา - กางเกง

พระสวามี - สามี

พระสหาย - เพื่อน

พระสุธารสชา - น้ำชา

พระสุรเสียง - เสียงพูด

พระแสง - ดาบ

พระหัตถ์ - มือ

พระอนุชา - น้องชาย

พระอังสา - ป่า, ไหล่

พระอาญา - โทษ

พระอุทร - ท้อง

พระอุระ - ออก

พระโอวาท - คำแนะนำ, คำตักเตือน,
คำกล่าวสอน

พระโอษฐ์ - ปาก

พระโอสถ - ยา

พระภุษา - เครื่องนุ่งห่ม, ผ้าทรง

มีลายพระหัตถ์ - เขียน

แย้มพระสรวล, แย้มสรวล - ยิ้ม

รองพระบาท - รองเท้า

ราชาภิเษก - พระราชพิธีการสถาปนา

ขึ้นเป็นกษัตริย์

ลายพระหัตถ์ - ลายมือ

สรง - อาบน้ำ

นวนิยายในชุด **Starry Night**

มีทั้งหมด 2 เล่ม

1. พันธนาคาเฟ่
2. กาลนิทรราชาเลดี้

พันพ่วงดาวเห็นวิญญาณได้ นอกจากงานบรรณาธิการฟรีแลนซ์ เธอเลยมีงานพิเศษอีกงาน เรียกเล่นๆ ว่างาน “ปลดห่วง” ส่วนธนาธันย์ก็เป็นคนธรรมดาที่ไม่เชื่อเรื่องผีสางเอาเสียเลย และเขามีเหตุบังคับให้ต้องเปิดคาเฟ่เร็วกว่าที่ตั้งใจไว้ พี่สาวคนสนิทขายร้านที่พร้อมใช้งานให้ในราคาดี มีข้อแม้คือต้องให้พันพ่วงดาวใช้สถานที่เพื่อ “ปลดห่วง” ต่อ ธนาธันย์โอเค トラบที่คาเฟ่เขาไม่กลายเป็นคาเฟ่ต้มตุ๋น พันพ่วงดาวก็โอเค แบบไม่เกี่ยวกับที่ว่าเธอแอบชอบธนาธันย์ พร้อมกันนั้นเธอก็ได้แต่ภาวนา... ขอให้ผลบุญที่ได้จากการปลดห่วง ส่งผลให้เธอคล้องห่วงรักกับธนาธันย์ได้ด้วยเถิด สาธุ!

นิยายเรื่องนี้เขียนขึ้นเพื่อความบันเทิงเท่านั้น
เนื้อหาในเรื่องเป็นเพียงเหตุการณ์สมมติ
ตัวละคร สถานที่ต่างๆ ไม่มีอยู่จริง

หมายเหตุ:

สำนักพิมพ์ใช้คำทับศัพท์ตามหลักสมันิยม
ร่วมกับหลักของสำนักงานราชบัณฑิตยสภา
คำราชาศัพท์ในเล่มไม่อิงกับการใช้คำราชาศัพท์ของไทย
เนื่องจากรายละเอียด บริบท และลำดับชั้นยศแตกต่างกัน
รวมถึงมีการลดทอนเพื่อความกระชับของเนื้อหา

โปรดระมัดระวังในการนำไปใช้

บทนำ

นิจกาล ลืมตาตื่นจากความฝัน ประเมินอาการตัวเองแล้วแน่ใจว่านี่ยังไม่ต้องถึงขนาดไปหาผู้เชี่ยวชาญเพื่อบำบัดแต่อย่างใด แม้จะฝันถึงเหตุการณ์ล่าสุดที่คร่าชีวิตเขาไปก็ตาม เพราะเขาไม่ได้หวาดกลัวเหมือนฝันเพราะเหตุการณ์นั้นประทับลงในใจมากไปนิด เลยยังไม่ลืมนานๆ เลยหยิบเอาสมาธิลับที่แค่นั้น

เป็นเวลาหลายเดือนแล้วที่เขากับจิริระประสบอุบัติเหตุรถพลิกคว่ำ และถึงแม้จะมีชีวิตอยู่มายาวนาน แต่นี่เป็นครั้งแรกจริงๆ ที่เขาเสียชีวิตด้วยอุบัติเหตุทางรถยนต์ที่รุนแรงขนาดนี้

วันนั้น *โซเฟีย* แมวขาวสุดรักของนิจกาลไม่สบาย ถ่ายเหลว นิจกาลซึ่งตอนนั้นอยู่ในนามจิริระวิ่งเร่งพาไปโรงพยาบาล มีจิริระขับรถให้ เขาฝากโซเฟียไว้ที่โรงพยาบาลสัตว์ใกล้บ้านเพื่อให้หมอดูแลจนกว่าจะหายดี ตอนออกจากโรงพยาบาลเพื่อกลับบ้านนี้เอง จึงเกิดเรื่อง

นิจกาลจำได้ว่ากำลังมองไปนอกหน้าต่างอันมืดมิดอยู่ดีๆ แต่แล้วทุกอย่างพลันสว่างจ้าไปหมด นิจกาลหันไปมองก็แทบไม่เห็นสิ่งใดนอกจากแสงสีขาว จากนั้นก็เกิดแรงกระแทก แรงกดอัดรุนแรงจนทำให้

หมดสติไป ได้สติอีกที่ร่างกายก็ปวดร้าวไปหมด เกิดความทุกข์ทรมาน
แสนสาหัส นิจกาลกระเสือกกระสนออกจากรถยนต์ที่แทบจะกลายเป็น
เศษเหล็ก รับรู้ว่าการดูขาตนแหลกเหลวทั้งสองข้าง ต้องใช้สองมือพา
ร่างที่แทบหมดลมหายใจ หาทาลงไปในพงหญ้าข้างทาง ได้ที่เหมาะๆ
แล้วจึงมองรอบๆ เพื่อดูสถานการณ์ เห็นรถพ่วงคันใหญ่พลิกหงายอยู่
อีกทาง... *รู้แล้ว รถพ่วงนั้นผ่าไฟแดงแน่* เพราะก่อนเกิดอุบัติเหตุรถเขา
จอดรอสัญญาณไฟ ชั่วเสี้ยววินาทีที่จี้ระเคลื่อนรถ รถก็โดนชนอย่างจัง

*จี้ระเป็นอย่างไรบ้าง... เขาไม่กล้าหวังว่าจี้ระจะรอดชีวิตเลย ขนาด
เขานั่งอีกฟากยังแทบเอาตัวไม่รอด*

ไม่... ไม่ใช่เอาตัวไม่รอด เขาไม่รอดแน่ๆ นิจกาลรู้

นิจกาลหมอบตัวต่ำอีก พยายามอยู่ให้หนึ่งที่สุดตอนมีแสงไฟแวบแวม
บอกว่ามีรถฉุกเฉินมาจุดเกิดเหตุแล้ว สตินิจกาลเริ่มเลื่อนลอยอีกครั้ง
คือขมวดตอนเห็นจี้ระเดินเข้ามาใกล้... *จี้ระปลอดภัย*

นิจกาลพูดเสียงเบาหวิว 'จี้ระ... ดีที่เธอปลอดภัย'

ทว่าจี้ระสายหน้า 'ผมไม่ได้ปลอดภัยครับนาย'

ไม่ได้ปลอดภัย หมายความว่าอย่างไร

'นายครับ ผมขอให้คำสาประหว่างเราสิ้นสุดลงตรงนี้นะครับ'

คำสาปสิ้นสุดหรือ... เป็นไปไม่ได้หรอก ถ้าเขาฟื้นอีกในวันพรุ่งนี้
นิจกาลอยากตอบว่าไม่อาจทำอะไรได้ เขากำลังจะตายในอีกไม่กี่นาที
ข้างหน้าแล้ว

'ขอให้เราทั้งคู่ไปสู่สุคติครับนาย'

นั่นเป็นเสียงที่นิจกาลได้ยินก่อนสิ้นใจ... และฟื้นมาอีกครั้งหลังจาก
แสงแรกแห่งวันสาดส่อง นิจกาลลืมตา มองไปรอบๆ ก็มดูเสื้อผ้าที่ขาด
รุ่งริ่งของตน สสำรวจตัวเองแล้วพบว่าทุกอย่างยังปกติดี คำสาปของเขา
ยังอยู่ เขายังเป็นอมตะ จี้ระต้องเข้าใจอะไรผิดแน่ๆ ถึงคิดว่าคำสาปจะ

หายไป ตอนนั้นเองที่นิจกานึกได้ ‘จिरะ...’

และจिरะก็ปรากฏตัวชนิดนิจกานสะดุ้ง เพราะเห็นชัดๆ ว่าจिरะคล้าย จะหายตัวมาเลย ไม่ได้เดินมา ไม่ใช่ค่อยๆ คลานมาหาแต่อย่างใด

‘นาย... เหรอครับ’

นิจกานพยักหน้า ตอนนั้นเองที่ข้อมูลชื่อใหม่เข้ามาในหัว จิรวิน กลายเป็นนิจกานแล้ว ถ้าตายปุบปับแบบนี้เอกสารทางราชการจะแค่ เปลี่ยนชื่อ ถ้าร่างเดิมเขาแก่ตายเอกสารจะมาเป็นรูปแบบพินัยกรรม เป็น อำนาจเหนือเทคโนโลยีพอๆ กับคำสาปของเขานั้นแหละ

‘ทำไมผมยังกลับมาหานาย แถมกลับเร็วกว่าตอนยังไม่ตายอีก’

ตาย... นิจกานขมวดคิ้ว ‘เธอตายแล้วจริงๆ เหรอจिरะ’

จिरะพยักหน้า และนิจกานก็นิ่งไปนาน พลอยทำจिरะหน้าสลด

‘ไม่เป็นไรนะครับนาย... วาสนาเรามีแค่นี้’

นิจกานมองหน้าจिरะ วินาทีต่อมาก็ออกคำสั่งเสียงเย็น ‘ทำยังไงก็ได้ ให้โรงพยาบาลมารับฉันเดี๋ยวนี้’

หลังพยายามจนโรงพยาบาลส่งรถมารับ เรื่องกลายเป็นเมื่อวาน หน่วยกู้ภัยตักหล่นนิจกานไป และเพื่อให้สอดคล้องเผื่อมีใครกลับมาดู ภาพจากกล้องวงจรปิด นิจกานจึงบอกทุกคนว่าตัวเองกระเสือกกระสน ออกจากรถเพราะกลั้วรถระเบิด แล้วสลบไปทั้งคืน ทำเป็นไม่รู้ไม่ชี้ที่ บรรดาหมอกับพยาบาลต่างงุนงงที่เขาไม่เป็นอะไรเลย แน่ใจว่าเรื่องนี้ จะไม่เล็ดลอดหลุดไปให้กลายเป็นข่าวมหัศจรรย์ร้ายวันของเมืองไทย เพราะเขาเป็นลูกค้าคนสำคัญของโรงพยาบาลแห่งนี้ ต่อมาหลังจากได้ กลับบ้าน เขากับจिरะก็เริ่มเรียนรู้เงื่อนไขใหม่ๆ ที่เกิดขึ้น นิจกานเห็นจिरะ ทั้งที่ไม่เคยเห็นวิญญาณแบบโด่งๆ หรือสื่อสารกับวิญญาณได้มาก่อน จิระเองแต่สิ่งใดไม่ได้้นอกจากตัวนิจกาน การทำงานให้เขาเป็นไปอย่าง ยากลำบากเหลือเกิน

ลำบากจนนิจกาลเดือดพล่านไปหมดแล้วตอนนี้

นิจกาลนั่งกอดตอกนั่งอยู่บนเตียงอันกว้างขวางเกินหกฟุตของตัวเอง
หลับตาลง พยายามระงับความเดือดพล่านของอารมณ์ด้วยไม่ยอม
อารมณ์เสียดแต่เช้า

“นาย สลิปเปอร์อยู่ปลายเตียงครับ”

ปกติจिरจะเอารองเท้าใส่เดินในบ้านมาวางด้านขวาของเตียงซึ่ง
เป็นด้านที่นิจกาลใช้ลงจากเตียงเป็นประจำ ส่วนตอนกลางคืนก็จะมารอ
เก็บรองเท้าที่ปลายเตียง ซึ่งเขาจะขึ้นเตียงจากทางนั้น *ใช่ เป็นประจำ*

“เครื่องอาบน้ำ ผมให้คุณตีเตรียมไว้แล้ว แต่คุณตีไม่ได้แยกออกมา
จากตะกร้า รบกวนนาย...”

นิจกาลถอนใจเฮือก ลงเตียงฝั่งเดิมแล้วเดินไปปลายเตียงเพื่อสวม
ใส่รองเท้า หันไปทำท่าสะอึกใส่จिर “หาทางติดต่อลูกเธอได้หรือยัง ให้
เขามาทำงานแทนเธอไว้ๆ”

จिरยิ้มเจื่อน “ผมได้ยื่นข่าวมามีคาเฟ่ที่รับปลดห่วงให้วิญญาณ
อยู่ครับ วันนี้ผมว่าจะลงงานไปสังเกตการณ์ว่าเขาทำงานยังไง อยากรู้
ค่าบริการด้วยครับ”

นิจกาลกลับพูดเสียงดู่ “เรื่องค่าบริการเธอต้องกังวลด้วยเธอ จะ
ให้จ่ายเท่าไรก็บอกมา แลกกับการที่ลูกเธอมาทำงานแทนเธอ ทำยังไง
ก็ได้ให้ไวที่สุดด้วย”

จिरเลยได้ที่ รีบบอก “ถ้าฉันผมไปตอนนี้เลยนะครับ”

นิจกาลโบกมือแรงๆ เป็นคำอนุญาต และจिरก็หายตัวไปอย่าง
รวดเร็ว!

ในที่สุดจिरก็ได้คิวปลดห่วงของตัวเอง เขานั่งรออยู่ในรถเพื่อ
รอให้พันพรางดาวผู้ทำหน้าที่ปลดห่วง กับแฟนหนุ่มผู้ช่วยที่ชื่อธนาธันย์

ไปช่วยอีกเคสก่อนหน้าเขา ตอนนี้ทั้งคู่กลับมาขึ้นรถแล้ว คุณกันเรื่องผลสรุปของการปลดห่วงอยู่ครู่ก็หันมาทางเขา

“คุณลุงเล่าเคสคุณลุงให้ฟังได้เลยค่ะ”

จิระพยักหน้า ถามคำถามที่แน่ใจว่าจะทำให้คนฟังประหลาดใจ

“หนูเชื่อเรื่องคนที่เป็นอมตะไหม”

อมตะ... “คือไม่ตายนะเหรอคะ”

“ใช่”

จิระเห็นพันพรางดาวอ้าอึ้ง ก่อนตอบเสียงแบ่งรับแบ่งสู้

“เพยไม่เคยเจอมาก่อนเลย”

จิระพยักหน้า เรียบเรียงคำพูด อยากให้คนฟังตกใจน้อยที่สุดจะได้ใช้เวลาพูดคุยน้อยที่สุด “ลุงรู้จักคนที่เป็นอมตะอยู่หนึ่งคน”

เห็นสีหน้าก็รู้แล้วว่าไม่เชื่อ จิระจึงรีบพูด “ยังไม่ต้องเชื่อก็ได้ ฟังเป็นนิทานไปก่อนแล้วกัน... ปกติครอบครัวลุงทุกรุ่นจะมีลูกชายหนึ่งคน พวกเราจะคอยดูแลคนที่เป็นอมตะคนนี้ เราเรียกเข่าว่านาย มันเหมือนคำสาปที่สืบทอดกันมารุ่นสู่รุ่น ทีนี้... ลุงดันมีลูกสาว”

“อ้าว... แล้วจะเป็นยังไงต่อคะ”

“แต่แรก... ลุงดีใจ คิดว่าคำสาปคงสิ้นสุดแล้ว ลุงเลยไม่บอกเรื่องนี้กับลูก ไม่เคยสอนเลยว่าต้องดูแลนายยังไง”

พันพรางดาวพยักหน้าหงิกหงัก สีหน้าตั้งใจฟัง จิระจึงพูดต่อ

“พอลุงเสีย ลุงก็ดีใจมาก จะได้จบสิ้นกับคำสาปบ้าง นี่ชะதி แต่กลายเป็นว่า...” จิระพูดแล้วหยุดเพราะความรู้สึกหนึ่งเอ่อล้น

“กลายเป็นว่า...”

จิระเริ่มทั้งหัวตัวเอง เพราะความโกรธความแค้นความสิ้นหวัง “กลายเป็นว่า ลุงยังต้องกลับไปรับใช้นาย ทั้ง ๆ ที่ลุงก็ตายแล้ว ลุงรับใช้มัน เอ้ย นายมาตั้งแต่อายุสี่สิบสอง รับใช้มาเกือบสี่สิบปี ตายแล้วยังต้อง

รับใช้ต่อ ถ้าแบบนี้ลูกตกรกตึกกว่า”

จ๊ะจะหยุดสงบสติตัวเองอยู่ครู่ สำเร็จแล้วจึงพูดต่อ “ลุงเลยคิดว่าสุดท้ายค่าสาก็ยังอยู่ ยิ่งไงลูกลุงก็คงหนีไม่พ้น แต่แรกลุงก็คิดว่าไม่เป็นไร ให้ลูกลุงใช้ชีวิตแบบสงบๆ ไปเถอะ ลุงจะยอมมารับใช้นายไปตลอด แต่พอคิดว่าคำว่าตลอด หรือตลอดไป หรือคือนิรันดร์ คือไม่มีวันสิ้นสุด ลุงก็ไม่ไหวววว”

พันพรวงดาวยกสองมือขึ้นตั้ง พยายามปลอบใจ “คุณลุงใจเย็นๆ นะคะ เดี่ยวเราช่วยกันแก้เรื่องนี้ได้ค่ะ”

ฟังดังนั้นจ๊ะก็รีบโผไปเกาะเบาะที่พันพรวงดาวนั่งอยู่ ส่งสายตาอ่อนวอน “หนูเพียงช่วยไปคุยกับลูกลุงหน่อย ให้ลูกไปทำงานให้นายแทนลุง ลุงจะได้ไปตามทางของลุง”

เห็นคนฟังมีสีหน้าล้งเล จ๊ะก็รีบเกลี้ยกล่อม “หนูเพียงอยากได้คำตอบแทนเท่าไรบอกลุงได้ ไม่ต้องรอหวยจากจับแจง ลุงจะขอให้นายเซ็นเช็คให้ นายเองก็ลำบากเพราะพอลุงเป็นผีก็ทำให้เขาทุกงานเหมือนที่เคยไม่ได้”

พันพรวงดาวโบทมือ “ไม่เกี่ยวกับเรื่องเงินหรือค่ะ เพียงกำลังคิดว่าจะไปพูดยังไงให้ลูกคุณลุงเชื่อมากกว่า”

จ๊ะนึกได้ว่านั่นสำคัญจริงๆ สุดท้ายก็ตัดสินใจบอก “ไม่เป็นไร ไปเจอลูกลุงด้วยกันก่อน นั่งคุยกันไปลุงจะทำให้ลูกเชื่อเอง”

รอพันพรวงดาวนั่งอย่างกำลังตัดสินใจอยู่ครู่ ก็ได้คำตอบ

“ได้ค่ะ จ๊นเดี๋ยวไปหาลูกคุณลุงกัน”

“วันนี้เลยนะ”

พันพรวงดาวตาโต หันไปทางธนาธันย์ แล้วหันไปถามข้อมูลอีกทีเพื่อความแน่ใจ “ลูกคุณลุงอยู่ไกลไหมคะ”

“ไม่ไกล จากตรงนี้ไปน่าจะแค่ชั่วโมงกว่าๆ แต่ถ้าวรตติก็อาจสอง

ชั่วโมง”

พันพรวงดาวต่อรอง “เป็นพุทธหน้าตีใหม่คะ”

เขารออีกไม่ไหวแล้ว! จิระประกบสองมือเข้าหากันแทนคำขอร้อง
“คุณลุง! อย่าไหว้เพยลึคะ”

“ให้ลูกราบยังได้เลย ขอละ ลุงรออีกอาทิตย์หนึ่งไม่ไหวแล้ว ลุง
อยากไปแล้ว”

พันพรวงดาวยังนิ่ง ก่อนมีคำถามจากอีกคนดังขึ้น

“ลูกคำรีบเหรอเพย”

ซึ่งพันพรวงดาวก็ตอบเสียงอ่อย “คะ”

“ที่ที่ต้องไปไกลมากเหรอ”

“ก็จากตรงนี้ประมาณชั่วโมงหนึ่ง ถ้ารถติดก็อาจนานกว่านั้น”

ธนาธันย์คิดอยู่ครู่ก็บอก “ไม่เป็นไรนี่ เราค่อยๆ ขับไป เดี่ยวแวะ
โทรศัพท์หุซื้ออะไรกินบนรถ จะได้ประหยัดเวลา ลูกค้าจะได้ปลดห่วงเร็วๆ”

จิระลูบแขนธนาธันย์อย่างซาบซึ้งใจพลางพรั่ำรำพัน “ประเสริฐ
เหลือเกินพ่อคุณเอ๊ย”

ทว่าคนประเสริฐกลับสะบัดตัวเบาๆ ขนลุกชู รีบเรียกพันพรวงดาว
เสียงหลง “เพยยยย”

พันพรวงดาวหัวเราะะ หันไปพูดกับจิระ “อย่าแก้งพีธันย์ลึคะ เกิด
กลัวคุณลุงมือไม้อ่อนขึ้นมาจะขับรถไม่ไหว”

จิระรีบโบกมือปฏิเสธ “ลุงไม่ได้แก้ง แต่อยากชมจริงๆ นี่ถ้าเจอ
นายแบบนี้ลุงคงไม่ลำบากลำเค็ญแบบนี้เหรอ... นะหนูเพย ช่วยที ถือว่า
เอวารสนาดีๆ ที่ได้แพนดีๆ มาเผื่อแผ่ลุง”

พันพรวงดาวตอบตกลง “ก็ได้คะ จันคุณลุงบอกทางเพยที่”

จิระหน้าบาน ตะโกนลั่นรถทันที “ได้เลย!”

ธนาธันย์จึงขับรถไปตามทางที่พันพรวงดาวบอก แวะซื้ออาหาร

พาสต์ฟู้ดที่มีให้บริการแบบドライブทรูเพื่อลดความหิวของตน กระทั่งมาจอดที่หน้าบ้านหลังหนึ่ง และพันพรางดาวก็บอกต่อนเขาดับเครื่องยนต์เรียบร้อยแล้ว

“คุณลุงกำลังไปดูว่าลูกสาวอยู่บ้านไหมคะ”

ธนาธันย์พยักหน้า อ้าปากรับมันฝรั่งแท่งทอดที่พันพรางดาวหยิบป้อน บอกแผนตนไปด้วย “พี่หาวิธีทำมันฝรั่งแท่งยาวๆ ไว้แล้ว ถ้าวันนี้กลับบ้านเร็วว่าจะกลับไปลองทำ”

ซึ่งถ้ามีอาหารที่ต้องทำต้องปรุงเอง เธอมีหน้าที่แคโรซิม แล้วดูว่าจะทำอะไรได้บ้างตอนเปิดร้าน อย่างมันฝรั่งแท่งยาวที่ว่า ถ้าเขาทำได้เธอก็น่าจะทอดได้ตอนมีลูกค้าสั่ง หญิงสาวจึงบอกเพียง “รอซิมคะ”

จากนั้นก็หันไปสนใจวิญญาณที่กลับเข้ามาในรถแล้วบอก

“ลูกสาวลุงอยู่ในบ้าน”

พันพรางดาวตอบรับ ชวนธนาธันย์ลงจากรถ หลังกดสติ๊กเกอร์เสียงแล้วยืนรออยู่สักพัก ประตูบ้านก็เปิดออก เพราะรั้วเป็นเหล็กโปร่ง จึงเห็นว่าหญิงสาวรูปร่างสูงโปร่งเดินออกจากบ้านด้วยสีหน้างุนงง ยิ่งพอมองมาเห็นเธอกับธนาธันย์สีหน้าก็ยิ่งแสดงความงุนงง การเดินมาหาแต่หยุดยืนห่างออกไปราวช่วงตัวก็ทำให้รู้ว่าเป็นคนระวังตัวพอสมควร

พันพรางดาวส่งยิ้มให้หลังได้สบตากัน ทางนั้นยิ้มตอบแม่แวตจะยังหวาดระแวง เอ่ยถามมา

“มีอะไรหะคะ”

พันพรางดาวตัดสินใจพูดให้ตรงประเด็นที่สุด

“มาส่งข่าวเรื่องคุณพ่อคุณน่ะคะ”

คนฟังขมวดคิ้ว หน้านึ่ว มองพันพรางดาวหัวจรดเท้า เท้าจรดหัว อยู่สองรอบ ไม่ใช่การดูถูกดูแคลน แต่เป็นการพินิจพิจารณา

“เป็นลูกพ่ออีกบ้านหะคะ”

“ลูกไนต์!”

นั่นเป็นเสียงคุณลุงที่ร้องลั่น ส่วนพันพรวงดาวที่ได้ยินอยู่คนเดียว ก็รีบโบกมือปฏิเสธ แยกแทนให้

“ไม่ใช่ค่ะ”

อีกฝ่ายก็พยักหน้าหงิกหงัก บอกอย่างเห็นด้วยกับคำปฏิเสธนั้น

“นั่นสิคะ จะมีเวลาที่ไหนไปมีลูกอีกบ้าน... จ้ะ คุณเป็นใครคะ”

พันพรวงดาวไม่รู้จะตอบอย่างไรเลยที่นี้ ได้แต่สบตากับธนาธันธ์ แล้วหันไปมองคุณลุงที่ยังมองลูกสาวด้วยสีหน้าอาลัยอาวรณ์ จึงพูดด้วยข้อมูลที่ตนมีอยู่ “พ่อคุณเสียไปหลายเดือนแล้ว”

พอคนฟังพยักหน้า พันพรวงดาวจึงพูดต่อ “ก่อนเสีย พ่อคุณทำงานกับคนคนหนึ่ง”

“ค่ะ เห็นพ่อเป็นผู้ช่วยส่วนตัว แต่ฉันไม่รู้จักเจ้านายพ่อนะคะ ถ้ามีอะไรเกี่ยวกับเขาฉันไม่รู้เรื่องเลย ตอนงานพอกก็ให้คนอื่นเอาเงินมาให้”

พันพรวงดาวพยักหน้า พูดจุดประสงค์ของวิญญาณไปตรงๆ ก่อน “พ่อคุณอยากให้คุณไปทำงานกับเจ้านายของเขาค่ะ”

คนฟังเบิกตากว้าง ซึ่แว่เข้าหาตัวเอง “ฉันหรือคะ หมายถึงจะให้ฉันไปทำงานแทนพ่อหรือคะ”

พันพรวงดาวเหลือบมองวิญญาณคุณลุง เห็นพยักหน้าระรัวก็ตอบให้ “ใช่ค่ะ”

“พ่อเคยบอกว่าบ้านนั้นเขารับแต่ผู้ชาย”

“หนูเพียบบอกไปเลยว่าลุงเข้าใจผิด”

พันพรวงดาวจึงถอยทอดตามนั้น “เป็นความเข้าใจผิดนะค่ะ”

จบประโยคนั้นต่างฝ่ายต่างพากันเจียบไป พันพรวงดาวรู้สึกว่าคุณลุงกำลังพิจารณาเธออีกครั้งอย่างถ่วงถี้ แล้วเอ่ยถาม

“คุณก็ทำงานให้เขาหรือคะ... เจ้านายพ่อฉัน”

พันพรางดาวสายหน้า และคราวนี้คนที่คงกำลังสับสนกับสถานะของเธออย่างรุนแรงก็นิวหน้า ถามด้วยน้ำเสียงที่มีความหงุดหงิดปะปนมาถนัดหู

“อ้าว แล้วคุณเป็นใคร มิจฉาซีพเธอ?”

พันพรางดาวยังไม่รู้จะตอบอย่างไร ธนาธันย์เห็นท่าที่คู่สนทนาแน่ใจว่าถ้าไม่ได้ความกระจ่างในเร็ว ๆ นี้ น่าจะคุยกันได้อีกไม่นาน จึงกระซิบถามพันพรางดาว

“ให้คุณลงพูดอะไรยืนยันให้เพydiไหม?”

พันพรางดาวหันไปมองคุณลงซึ่งก็ได้ยินประโยคของธนาธันย์ด้วย จึงรีบพูดวันเกิดของลูกสาวตน พันพรางดาวทวนตามทันที

“คุณเกิดวันที่ยี่สิบหกตุลาคฯ ปีนี้อายุยี่สิบเจ็ดไซ้ไหมคะ?”

“ก็... ไซ้”

จากนั้นก็ตามด้วยชื่อโรงเรียนทั้งอนุบาล ประถม มัธยม ชื่อมหาวิทยาลัย เกรดเฉลี่ยที่ได้ รวมถึงการที่แม่หย่ากับพ่อแล้วจากไปตอนอายุห้าขวบ ปิดท้ายด้วยประโยคที่เป็นตัวตัดสินว่าจะได้คุยต่อหรือไม่

“ข้อมูลทั้งหมดพ่อคุณเป็นคนบอกเพydiคะ?”

“อ้าว... แล้วสรุปคุณเป็นอะไรกับพ่อฉันล่ะ?”

เจอคำถามนั้นเข้าไป พันพรางดาวจึงบอกให้ตรงมากขึ้นอีก “ไม่ได้เป็นอะไรเลยคะ เพydiไม่รู้จักคุณพ่อคุณ จนเมื่อวาน”

ไซ้ พันพรางดาวรู้ คนฟังจะเลิกคิ้วสูง ยิ่งมองเธอเหมือนมิจฉาซีพนี่เป็นเหตุผลที่เธอไม่อยากแสดงตัวว่าเห็นวิญญานได้

“จะบอกว่า... คุณติดต่อพ่อฉันได้เธอ?”

“ค่ะ”

“เป็นร่างทรงเธอคะ?”

พันพรางดาวสายหน้า “แค่เห็นคะ ตอนนี้คุณพ่อคุณก็อยู่ที่นี้ ถ้าคุณ

ไม่เชื่อแล้วอยากพิสูจน์ ก็เชิญได้เลยคะ ถามอะไรก็ได้ที่รู้จักแค่ว่าลูก”

พันพรวงดาวบอกแล้วหันมองคุณลุง ก็เห็นมีท่าทีหมยมนั่นปั้นมือเตรียมตัวตอบคำถามเต็มที่

“เพื่อนสนิทฉันชื่ออะไรคะ ประถม มัธยม มหา’ลัย”

“ปีช บุลิน เพื่อนสมัยมหา’ลัยของลูกไนต์”

ได้ยินชื่อนั้นจากจิระ พันพรวงดาวก็รีบพูดทวน ทว่า...

“ปีชเป็นเพื่อนสนิทฉันมาตั้งแต่มอปลายคะ แต่ย้ายมาอยู่กับฉันตอนปีสอง คนอื่นล่ะคะ”

พันพรวงดาวมองคุณลุงด้วยแวตามีความหวัง... แต่กลับ ‘เล็ก’ ลัก’ ขึ้นเรื่อยๆ เพราะดูคุณลุงหน้าจ๋อยขึ้นเรื่อยๆ พอได้ยินเสียง ‘หี’ มาจากทางลูกสาว พันพรวงดาวก็หันไปมอง ทางนั้นบอกมาทันที

“ไม่รู้เหอะคะ”

พันพรวงดาวยิ้มแหย่ หันมองหน้าคุณลุงก็เห็นสีหน้าที่มองแล้วสงสารอย่างบอกไม่ถูก ยิ่งทางนั้นสายหน้าน้ำตาคลอ बै้า พันพรวงดาวก็เริ่มรู้... *คงมีบางอย่างกั้นกลางระหว่างพ่อลูกคู่นี้สินะ* หญิงสาวหันไปทางคนที่ยื่นกอดอกนึ่ง บอกไปตามตรง “คุณพ่อคุณไม่รู้ค่ะ”

คล้ายจะมีเสียงเหอะดังขึ้น ตามด้วยประโยค

“ก็ไม่แปลกหรอกคะ ถ้าคุณจะให้ลูกน้อยอย่าให้ฉันถามเลย ให้เขาบอกดีกว่าว่ารู้เรื่องอะไรของฉันบ้างนอกจากวันเดือนปีเกิด ชื่อโรงเรียนกับมหาวิทยาลัย แล้วก็วันที่หย่ากับแม่ฉัน อ้อ เขารู้ตัวหรือยังนะว่าทำไมแม่ถึงหย่า”

พันพรวงดาวมองหน้าจิระ ซึ่งทางนั้นก็บอกมา

“ไม่ต้องบอกลูกไนต์นะ แต่ครอบครัวลูกเป็นแบบนี้กันหมด แต่งงานเร็ว มีลูก แล้วก็เมียหย่าตั้งแต่ลูกยังเล็ก คงเป็นคำสาปในครอบครัวลูกที่ดันต้องมารับใช้นายจนไม่มีเวลาทำอะไรแล้ว... อ้อ ลูกลุงชอบกินบะหมี่

เกี่ยวตั้มยำ อันนี้บอกได้”

พันพรวงดาวพูดเมื่อนั้นให้ลูกสาวคุณลุงฟัง ก่อนหน้าจ้อย เพราะ...

“เลิกกินไปตั้งแต่เมื่อสองคะ ไปเจอร้านไม่ดี กินแล้วอาหารเป็นพิษ
เข้าโรงพยาบาลอยู่สามวัน แต่พ่อฉันไม่รู้เรื่องนี้หรอกคะ”

ลูกเข้าโรงพยาบาลแต่พ่อไม่รู้... ก็หนักอยู่

พันพรวงดาวหันมองหน้าพ่อที่ดูจะไม่ค่อยรู้เรื่องของลูกมากนัก
เห็นปาดน้ำตาบ่อยๆ แล้วอดบอกคนลูกไม่ได้ “คุณพ่อคุณเสียใจแล้วก็
รู้สึกผิดมากคะ”

“ฉันก็เหมือนกัน แค่มิได้รู้สึกผิด”

พันพรวงดาวเงยบังน เข้าใจอีกฝ่ายอย่างบอกไม่ถูก คนพ่อเสียใจ
เพราะทอดทิ้งห่างเหินกับลูก ลูกจะไม่เสียใจเพราะเรื่องนั้นได้อย่างไร

“หนูเพย บอกลูกลุงที่ว่าลุงขอโทษ”

พันพรวงดาวพูดตามให้อย่างง่ายดาย “คุณพ่อขอโทษคุณคะ”

ฝ่ายลูกมีท่าที่อ่อนลง ปากเม้ม และน้ำตาคลอลอยู่ครู่ ก่อนถอนใจ
เฮือก แล้วบอก

“ช่างเถอะคะ แต่ฉันว่าคุณกลับไปเถอะ ฉันไม่รู้หรอกว่าคุณพูด
นั้นจริงไม่จริง แต่ฉันไม่ทำตามหรอก”

พันพรวงดาวนิ่วหน้า รู้ว่าเป็นสิทธิ์ของคนตรงหน้าที่จะไม่ทำตาม
แต่ก็อดหวังว่าวิญญานคุณลุงอาจไม่ได้ปลดหวัง อาจไม่ได้ไปตามทาง
กำลังจะเกลี้ยกล่อม ทว่าธนาธันย์จับแขนไว้ พอหันมองเขาก็สายหน้า
เป็นเชิงห้าม บอกมาเสียงเบา

“เรากลับไปคุยกับคุณลุงก่อน พี่ว่าเราต้องมีข้อมูลมากกว่านี้”

พันพรวงดาวเห็นด้วย ทว่าไม่ทันได้ทำอะไร ก็ต้องหันไปสนใจรถ
อีกคันที่เข้ามาจอดใกล้ๆ เห็นคนที่ลงมาจากรถพยักพเยิดกับลูกคุณลุง
แล้วเข้าใจว่าเป็นคนรู้จักกัน พร้อมกับที่คุณลุงบอกมา

“นั่นหนูบิซกับนายอัยย์”

ตามด้วยการเล่าให้ฟังคร่าว ๆ ซึ่งพันพรวงดาวก็ถ่ายทอดให้นัทรา เพื่อบอกว่าเธอรู้ “คุณคนสวย ๆ คือคุณบิซที่พูดถึงเมื่อกี้ ส่วนอีกคนคือ คุณอัยย์ มาอยู่บ้านคุณไนต์ตั้งแต่ห้าขวบ”

คราวนี้นัทรานิ่งงัน ก่อนพยักหน้ารับช้า ๆ ทว่าหน้าตายังดูไม่พร้อม เปิดใจ พันพรวงดาวจึงตัดสินใจบอกลา

“ถ้าอย่างนั้นเพยไปก่อนนะคะ... อาจจะกลับมาอีกวันหลัง”

“มีอะไรเหรอไนต์”

คนมาใหม่เอ่ยถามพลางเดินเข้ามาร่วมวงสนทนาด้วยท่าทีระวาง ระวัง พันพรวงดาวจึงพยายามส่งยิ้มเป็นมิตรไปให้ชายหญิงหญิงหนึ่งที่ เพิ่งเข้ามารวมกลุ่ม

“เขามาบอกว่าพ่ออยากให้ไปทำงานกับเจ้านายพ่อต่อ”

“อ้าว พ่อแกไม่ได้บอกอะไรไว้”

“ไม่ได้บอกอะไรทั้งนั้นแหละ”

คนมาใหม่ทั้งสองพยักหน้า รู้ดีว่าคนที่จากไปนั้นไปอย่างปุบปับ เพียงใด ก่อนหันไปทางคนแปลกหน้า

ซึ่งพันพรวงดาวคิดว่าวันนี้เธอควรพอแค่นี้จริงๆ จึงพูด “ไว้วันหลัง เพยมาใหม่ นะคะ”

บอกแล้วจึงถอยกลับไปยั้งรถ ออกรถไปสักพักก็ยังไม่เห็นวิญญาณ คุณลุง พันพรวงดาวจึงหันไปพูดกับธนาธันย์

“คุณลุงไม่ได้กลับมาด้วยคะ”

ธนาธันย์พยักหน้ารับ สันนิษฐาน “คงอยากอยู่กับลูกต่อมั้ง”

พันพรวงดาวส่งเสียงในลำคอเป็นเชิงบอกว่าเห็นด้วย เงียบอยู่พัก ก็อดพูดไม่ได้ “ดูคุณลุงกับลูกสาวน่าจะมีปัญหากันนะคะ”

ซึ่งธนาธันย์ไม่แปลกใจ “เท่าที่พี่ฟัง ลูกคุณลุงไม่มีแม่ตั้งแต่อายุแค่

ห้าขวบ แสดงว่าตั้งแต่ห้าขวบก็มีแต่คุณลุง ถ้าคุณลุงเลี้ยงลูกแบบใส่ใจ
อย่างน้อยๆ ก็ต้องรู้ชื่อเพื่อนสนิทลูก ขนาดตอนเด็กที่มีครบทั้งพ่อและ
แม่ พ่อจะปล่อยให้แม่ดูแลพี่คนเดียวก็ได้ แต่พ่อก็ยังรู้ชื่อเพื่อนสนิทพี่”

พันพรวงดาวพยักหน้า “พ่อกับแม่เพ็ญรู้ชื่อเพื่อนทั้งห้องเลยคะ”

ธนาธันย์ถอนใจยาว “แต่มันไม่ได้แปลว่าคุณลุงไม่ได้รักลูก คนเรา
มีความจำเป็นต่างกัน พี่ว่างานรับใช้นายที่คุณลุงว่าคงหนักเอาเรื่อง”

“ฟังจากที่คุณลุงไม่ยอมทำงานนี้แล้ว ก็น่าจะหนักคะ”

“นั่นแหละ ถึงไม่ค่อยมีเวลาให้ลูกด้วย บางทีคุณลุงอาจต้องเลือก
ก็ได้ว่าจะให้เวลาหรือจะให้เงินลูก”

ถึงตรงนี้ธนาธันย์ก็ขลุ่ยและต้องร้อง “เพี้ยยยย” อีกรอบ ซึ่งก็
เพราะคุณลุงโผล่เข้ามานั่งในรถแล้วลูบแขนธนาธันย์ ตามด้วยประโยค
“ประเสริฐเหลือเกินพ่อคุณเอ๊ย” ก่อนพูดกับพันพรวงดาวที่หันไปมอง

“ลุงเลือกไม่ได้ ลุงบอกแล้วว่างานของลุงเป็นคำสาป ถ้านายเรียก
ลุงก็ต้องไป แล้วนายลุงก็เรียกบ่อยซะด้วย เคยหอบพยายไนต์หนีไป
ไกลๆ แต่สุดท้ายพอเขาเรียกลุงก็กระสับกระส่ายทุรนทุรายต้องกลับไป
หาเขาอยู่ดี ดูลิ ขนาดตายแล้วยังหนีไม่พ้นเลย เรียกง่ายกว่าเดิมด้วย”

ยิ่งกว่าระบบติดตามตัวใดๆ บนโลก ยิ่งกว่ากำไลอีเอ็มของนักโทษ
แค่เรียกหาก็ต้องไปหา... “น่ากลัวสุดๆ เลยคะ”

พันพรวงดาวพึมพำ หันไปเล่าให้ธนาธันย์ฟัง ยังไม่ทันจบคุณลุง
วิญญาณก็บอกมา

“นี่ไง เรียกอีกแล้ว”

แล้วก็หายตัวไปเลย... พันพรวงดาวบอกธนาธันย์ว่าคุณลุงหายไป
อีกแล้วเพราะโดนนายเรียก ธนาธันย์พยักหน้ารับก่อนบอกพันพรวงดาว

“พี่ว่าเราต้องให้คุณลุงลิสต์รายละเอียดงานแล้วก็รายได้มา เราต้อง
คุยกับลูกสาวคุณลุงเหมือนเป็นแฮดฮันเตอร์แล้วแหละ”

พันพรวงดาวเห็นด้วย ถ้าไม่มีความรักความผูกพัน รวมถึงลูกสาว คุณลุงไม่เคยรู้มาก่อนว่างานที่คุณลุงทำเป็นอย่างไร ก็ควรมีรายละเอียด ให้มากที่สุดเพื่อให้ตัดสินใจได้ หรือถ้าอยากให้ไปทำจริงๆ ก็ต้องมีสิ่ง จูงใจสักหน่อย ที่ว่าจะเซ็นเช็คให้เธอ เปลี่ยนไปเซ็นให้ลูกคุณลุงก็คงได้ แต่มีบางอย่างสะกิดเตือนว่าเรื่องนี้จะไม่ง่ายแบบที่คิด...

พันพรวงดาวถอนหายใจยืดยาว ก่อนหันไปมองธนาธัญย์ที่ถ้ามมา “มีอะไรเหรอเพย”

พันพรวงดาวตอบตามตรง “รู้สึกว่าการเรื่องจะไม่ง่ายค่ะ”

ซึ่งธนาธัญย์ไม่ค้านเลย เพราะเขาก็รู้สึกแบบนั้น “แต่เพยก็ยังอยาก ปลดห่วงให้คุณลุงโซโหม”

พันพรวงดาวตอบรับ “ไหนๆ ก็ไหนๆ อยากช่วยให้ถึงที่สุดค่ะ”

“งั้นก็ลุยเลย พี่จะช่วยเพยเอง”

พันพรวงดาวยิ้มกว้าง เอนตัวไปแนบหน้าลงกับไหล่ของธนาธัญย์ ซึ่งตอนนี้ทำได้แบบสิ้นไหลไม่สะดุดก็ก๊กกักแต่อย่างใด ตามด้วย

“ทำใจดีน้ำ เหมือนเพยจะรักพี่ธัญย์เข้าแล้วค่ะ”

ธนาธัญย์หัวเราะเบาๆ “ไม่เห็นต้องทำใจ ก็รักต่อไปเรื่อยๆ”

“ก็กลัวพี่ธัญย์ไม่รักตอบสิคะ”

ธนาธัญย์จอตลอดเมื่อเจอสัญญาณไฟแดง หันไปกดจวบลงบนศีรษะ พันพรวงดาวยี้ๆ ก่อนผลมะบอก “จะเอาที่ไหนมาไม่รัก”

ได้ยินเท่านั้น พันพรวงดาวก็หัวเราะคิกคัก ยึดตัวขึ้นหันหน้าเข้าหา ธนาธัญย์ ยื่นหน้าเข้าไปพรางทำปากยื่นแทนการบอกให้เขาจวบลงตรงนี้ ซึ่งธนาธัญย์ไม่มีปัญหา

แค่ไม่ชวนเล่นนางเงือกน้อยก็ขอบคุณมากแล้ว!

“สรุปใครหรือ...” อัยย์เอ่ยถามอย่างสงสัย ทว่าคำตอบที่ได้รับกลับมาก็ทำให้งงหนักกว่าเดิม

“ไม่รู้ ไม่รู้จัก อยู่ๆ ก็มาบอกว่าติดต่อพ่อได้ มาบอกให้ฉันไปทำงานกับเจ้านายพ่อ”

“มิจฉาซีหรือเปล่านะ” บุลินสันนิษฐานเมื่อได้ฟังดังนั้น ก่อนเดินเกาะกลุ่มเข้าบ้านเมื่อนิทราห่มนตัวออกเดินนำ

เข้าบ้านได้ นิทราก็หันไปทางอัยย์ “อัยย์ หิว”

อีกฝ่ายตอบกลับทันทีเหมือนเป็นสัญชาตญาณ “กินไรอะ”

“ไปส่องๆ ในตู้เย็นก่อน ทำอะไรได้ก็ทำมา”

บุลินจึงสะกิดเตือน “ทำคลิปด้วยเลยสิ พี่กรีนส่งน้ำมันมะกอกมาให้ถ่ายแล้ว”

อัยย์ตอบรับ ทว่านึกได้จึงหันไปทางคนหิว ถามอย่างใส่ใจ

“รอไหวเปล่า หิวมากไหม”

การถ่ายคลิปของอัยย์ไม่ได้พิถีพิถันนัก แต่ตั้งกล้องแล้วทำอาหารไปตามจังหวะปกติ ไม่ต้องห่วงเรื่องแสงหรือความสวยงาม แต่ก็ยังต้อง

ระวังเรื่องมุกล่อง ยิ่งเป็นคลิปที่มีผู้สนับสนุนก็ยิ่งต้องหาจังหวะพีริเซนต์
อย่างเหมาะสม และสุดท้ายยังต้องจัดจานให้สวยงาม เวลาที่ใช้ทำอาหาร
จะมากกว่าปกติอยู่สักหน่อย

นิทราซึ่งกำลังหิวตอบกลับ “หิว แต่ออดทนได้เพื่อเงิน”

อัยย์กับบุลินหัวเราะกับประโยคนั้น ก่อนอัยย์จะแยกไปทางครัว
ส่วนบุลินหันไปคุยกับนิทรา

“ตัวอย่างเสื้อผ้าคอลล่า ใหม่มาแล้ว คินนี่ไลฟ์กัน”

นิทราส่งเสียงตอบรับ ย้อนถามกลับไป “แล้ววันนี้เป็นไง”

บุลินพยักหน้า หย่อนก้นลงนั่งบนโซฟาข้างๆ นิทรา ก่อนเอนตัว
แล้วยกสองขาพาดตักเพื่อน ซึ่งทางนั้นก็บีบนิ้วให้ทันที พลังบอก

“ถ้าวันนี้ได้ไม่ถึงหมื่นแกต้องนัดฉันกลับสองชั่วโมง”

บุลินหัวเราะ ยกมือขึ้นข้างหนึ่งแล้วกระดิกนิ้วให้คนที่มองอยู่ดู รู้
ว่าทางนั้นลุ้นขาดใจว่าตนจะชูกีนิ้ว จนนิทราเขย่าขาแรงๆ แทนการบอก
ว่ากำลังจะทนไม่ไหว ก็หักเพียงนิ้วโป้งเข้าด้านในเพื่อบอกตัวเลข... สี่

“แสน!”

หน่วยที่นิทราร้องมานั้น ทำเอาขาบุลินกระตุกไปกระแทกเพื่อน
เบาๆ หัวเราะร่วมไปด้วย ก่อนบอกตัวเลขจริง “สี่หมื่นกว่า ลูกค้าสั่งตัด
คอลล่า ใหม่ยกคอลล่า เลย”

ซึ่งมีราวสิบสองชุดถ้านิทราจำไม่ผิด ชุดของบุลินจะมีราคาต่อชุด
อยู่ระหว่างพันต้นๆ ไปถึงสองพันปลายๆ รวมค่าบริการไปวัดตัวและ
สอบถามความต้องการของลูกค้าเพิ่มเติมถึงบ้าน หักส่วนลดพิเศษที่มอบ
ให้สำหรับการซื้อล็อตใหญ่ ก็จะได้เงินจำนวนนั้นมา

“อ้อ ไม่สิ ลูกค้าสั่งคัสตอมชุดอีกสองชุด”

นิทราตาลุกเลยทีเดียว เพราะราคาชุดที่ออกแบบเฉพาะบุคคลนั้น
จะเริ่มต้นที่สามพัน ราคาจะไปสุดที่ตรงไหนก็แล้วแต่ความต้องการของ

ลูกค้า

“ได้มาอีกหมื่นกว่า... ถ้างานออกมาดีฉันน่าจะได้จากลูกค้าคนนี้ยาวๆ ดูเค้าชอบดีไซน์ฉันมาก”

“ก็ต้องออกมาดีสิ บีชชีซะอย่าง”

บุลินหัวเราะ เข้าเพื่อน “ตอนหาเงินได้ก็เป็นบีชชี เวลาไม่ได้ตั้งใจก็เป็นบีชชี*ไอใหม่”

นิทรากลอยเข้าไปด้วย มือยังไม่หยุดขนาดเพ่นให้

บุลินถามกลับ “แล้วไนด์ล่ะ วันนี้เป็นไง”

“ทำไปได้หน่อยเดียว โดนสองคนนั้นชดก่อน”

บอกแล้วเห็นเพื่อนเงิบไป นิทราก็หันไปมองหน้า เห็นตาหวานๆ ของเพื่อนจ้องมาแล้วถอนใจยาว รู้ว่าเพื่อนเป็นห่วงอะไร “ฉันโอเค แค่แปลกใจที่มามีบ้านนี้ถูก แล้วก็... แวบหนึ่งฉันรู้สึกว่าเขาคงติดต่อพ่อฉันได้จริงๆ แหละ เหมือนคนที่คุยกับฉันผ่านเขาเป็นพ่อฉันจริงๆ”

บุลินพยักหน้า ถามอีกเรื่อง “แล้วเขาได้ให้เบอร์ติดต่ออะไรไว้ไหม ฉันว่าถ้ามันมีอะไรคาใจ แกก็ควรไปคุยกับเขาให้จบๆ”

นิทราย่นหน้า “ไม่นะ ไม่ได้ให้อะไรเลย เบอร์โทร นามบัตรใด ๆ รู้แค่ชื่อเพย เอ๊ะ หรือเป้ย”

“เพย” บุลินซึ่งจำได้ตอนได้ยืมทางนั้นบอกลาช่วยย้าให้ และนิทราก็พยักหน้า “ใช่ ชื่อนั้นแหละ นอกนั้นไม่รู้อะไรแล้ว... ก็คงไม่ได้เจอกันอีกแล้วแหละ ถ้าพ่อเดือดร้อนเพราะหาคนทำงานแทนตัวเองไม่ได้ ก็คงต้องไปหาคนอื่น ฉันเองก็ไม่ได้ว่าง แกก็รู้”

ต้องรู้อยู่แล้ว... บุลินอยู่บ้านเดียวกับนิทรามาตั้งแต่อายุเต็มยี่สิบ เป็นช่วงอายุที่สามารถผ่าตัดเปลี่ยนเพศได้โดยไม่ต้องได้รับความยินยอม

* Bitchy - เป็นคำไว้อู้เรียกผู้หญิงที่เป็นตัวร้าย / ตัวแสบ

จากผู้ปกครอง แล้วพอเธอผ่าตัดสำเร็จก็เป็นอย่างที่คิดไว้ พอกับแม่เธอยอมรับไม่ได้ พี่ชายเหยียดหยาม เธอเลยหอบผ้าหอบผ่อนมาอยู่กับนิทรตั้งแต่ตอนนั้น จำได้ว่าแผลผ่าตัดยังไม่หายเจ็บดีเลยด้วยซ้ำ

ตอนมาอยู่ด้วย แม่นิทรไม่ได้ลำบากเรื่องเงินเพราะมีเงินรายเดือนจากพ่อเดือนละหนึ่งหมื่น แล้วยังมีบัตรเดบิตอีกหนึ่งใบ ไม่มีใครรู้ว่าเงินในบัญชีมีเท่าไร พ่อของนิทรก็บอกเพียงให้ใช้ได้ตามสบาย ทว่านิทรที่อยากต่อต้านพ่อนิดๆ ก็ไม่ได้จับจ่ายมือเดบิตแบบนั้น ใช้แต่ที่จำเป็นและทำงานหาเงินเองมาตั้งแต่ยังเรียนไม่จบ

ไม่ใช่เฉพาะนิทร แต่อัยย์ เด็กข้างบ้านที่จู้ๆ ก็กลายเป็นน้องชายกินอยู่หลับนอนในบ้านเดียวกันก็ด้วย รายนั้นหาเงินเก่งมาแต่เด็ก เหมือนรู้ตัวว่าไม่ควรเอาเปรียบความใจดีของจिरะและนิทรที่รับอุปการะทั้งที่ไม่ใช่สายเลือดเดียวกัน ไม่ได้เป็นอะไรกันมากกว่าลูกของเพื่อนบ้านที่จู้ๆ ก็เอาลูกวัยห้าขวบของตนมาฝาก บอกว่าจะไปตามหาพ่อของลูกที่ญี่ปุ่น แล้วหายตัวไป ทิ้งให้จिरะ... หรือจริงๆ ก็ต้องบอกว่าทิ้งให้นิทรในวัยแปดขวบคอยดูแล

ส่วนบุลินเป็นเพื่อนกับนิทรตั้งแต่มัธยมปลายปีทีหนึ่ง ตอนแรกก็ไม่รู้ว่าเพื่อนทำงานตัวเป็นเกลียวขนาดนั้น จนได้อยู่บ้านเดียวกันนี้แหละซึ่งบุลินก็ว่าดี เพราะการเห็นนิทรทำงานช่วยกระตุ้นให้เธอตั้งหลักคิดได้ไวว่าจะทำงานอะไรหาเลี้ยงตัวเอง ถ้าตั้งใจแน่วแน่ว่าจะไม่กลับไปรับความช่วยเหลือจากทางบ้านอีก สุดท้ายก็มาลงเอยที่หาเสื้อผ้ามาขาย ใช้ความรู้จากการเรียนแฟชั่นดีไซน์ต่อยอด จนตอนนี้มีแบรนด์เสื้อผ้าเล็กๆ เป็นของตัวเองแล้ว

เป็นสามคนที่อยู่ด้วยกันและชีวิตมีแต่งงาน ตอนนี้ถ้านิทรไปทำงานให้คนอื่น จะไม่ใช่แค่นิทรที่เดือดร้อน แต่บุลินกับอัยย์ก็ด้วย ถ้านิทรไม่อยู่ใครจะมาคอยจัดการทำบัญชี วางแผนการเงินและวางแผนภาษีให้

“แล้วเท่าที่รู้ที่ทำงานไม่ได้อยู่กรุงเทพฯ ด้วย เหมือนจะชลบุรี หรือระยอง หัวหิน หรือไงนี่แหละ รู้แค่นี้แหละ”

บุลินฟังแล้วได้แต่พยักหน้า เธอก็รู้แค่นั้น ตั้งแต่มาอยู่กับนิทรามา แม้จ๊ะจะกลับมาบ้านทุกเดือนแต่เธอเจอจ๊ะไม่ถึงสิบครั้ง เจอแต่ละที่ไม่เคยเกินหนึ่งชั่วโมง เหมือนเขาแวะมาเพื่อให้เงินรายเดือน มาดูว่าลูกเป็นอย่างไรและเพื่อบอกว่าตนยังมีชีวิตอยู่ มาแต่ละทีก็ขนข้าวของมาให้กองพะเรือ บ้านนี้มีตู้เย็นยี่สิบลิตรสามหลัง ตู้แช่แข็งสิบแปดลิตรอีกหนึ่งหลังให้อ้อยสนุกกับการคั้นหาวัตถุดิบทำอาหาร ส่วนหนึ่งก็เพราะจ๊ะจะมักขนของกินมาให้นี่แหละ

สำหรับเธอ จ๊ะจะรักนิทรารายอย่างเห็นได้ชัด และปฏิบัติต่อลูกสาวอย่างดีมากกว่าเทียบกับพ่อแม่เธอ แต่ก็เข้าใจนิทราก็โกรธเคืองและน้อยใจพ่อ ถ้าพ่อดีกับเธอแบบนี้ บุลินก็คงอยากอยู่กับพ่อมากกว่านี้เช่นกัน...

“งั้นแกไปถ่ายต่อไหม เดี่ยวข้าวเสร็จแล้วฉันไปเรียก”

นิทรารายหน้า บอกน้ำเสียงแข็งๆ “หมดอารมณ์แล้ว ค่อยทำต่อคืนนี้”

“งั้นฉันไปทำงาน”

นิทรารายส่งเสียงตอบรับ บอกให้เพื่อนเบาใจว่าตนยอมรับการสลับหน้าที่เรียบร้อยแล้ว “เดี๋ยวฉันไปเรียกกินข้าว”

บุลินแยกไปแล้ว นิทรายังวุ่นวายกับความคิดวุ่นวายในหัวอยู่อีกพักก็ตัดสินใจว่าจะปล่อยวางทั้งหมด จึงลุกเดินไปทางครัวเพราะอยากหาอะไรทำ ไปยืนมองอ้อยอยู่ด้านนอก ไม่อยากเข้ากล้องระหว่างถ่ายทำให้กลายเป็นประเด็นถกเถียงว่าเธอคือใคร มีความสัมพันธ์อย่างไรกับอ้อย

ตอนนี้อ้อยกำลังได้รับความสนใจอย่างมากจากคอนเทนต์อาหารที่ทำตามได้ง่ายๆ และก็ใช่ จากหน้าตาน่ารักและเป็นมิตรเพราะดวงตา รูปสรีระของเขากับปากบางๆ ที่มุ่มกขื่นนั้นทำให้เขาดูอารมณ์ดี ดูยิ้ม

อยู่ตลอดเวลา การหยิบจับสิ่งของหรือวัตถุติดของเขา มีลูกเล่นทำให้คลิปลิไม่น่าเบื่อ ดูคล่องแคล่วสนุกสนานแต่ไม่ละอะ อัยย์ไม่ทำรุนแรงกับอาหาร ไม่ทำปึงปึงกับอุปกรณ์เหมือนที่คอนเทนต์ครีเอเตอร์สายอาหารหลายๆ คนชอบทำ แทบไม่เคยทำของหกด้วยความตั้งใจ แต่หากเกิดความผิดพลาดใดๆ ขึ้น ก็มักรับมือด้วยรอยยิ้มและเสียงหัวเราะ ยิ่งทำให้คนดูรู้สึกเข้าถึงง่าย แต่แน่นอนว่าความผิดพลาดที่คนดูเห็นย่อมเป็นความผิดพลาดที่เลือกแล้วว่าออกอากาศได้ ไม่ส่งผลเสียต่อคลิปลิโดยรวม

ล่าสุดเอเจนซีบอกว่ามีสปอนเซอร์ให้อัยย์ไลฟ์ทำอาหาร แบบชักชวนคนทางบ้านทำอาหารด้วยกันโดยบอกส่วนประกอบไว้ล่วงหน้า ซึ่งแน่นอนว่าต้องมีซอสของสปอนเซอร์อยู่ด้วย อัยย์กำลังเลือกอาหารจำนวนห้าเมนูที่สามารถทำจบได้ในไลฟ์เดียว และมีขั้นตอนที่ไม่ยุ่งยากให้คนดูสามารถดูไลฟ์ไปพลางทำไปพลางได้ สุดท้ายสปอนเซอร์จะเลือกอีกทีว่าจะให้อัยย์ทำเมนูใด

ตอนนี้คอนเทนต์ครีเอเตอร์ที่ทำเงินได้เยอะสุดในบ้านหลังนี้คืออัยย์ ทั้งจากยอดวิวและจากผู้สนับสนุน นิทรากับบุลินต้องช่วยระวังให้ทุกทางเพื่อไม่ให้ความนิยามลดลง

หลังยืนมองอยู่สักพัก ก็เห็นอัยย์ตักอาหารลงชามแล้วนำไปวางลงบนแท่นหมุนเพื่อถ่ายขั้นตอนสุดท้าย พอเห็นทางนั้นกดปิดกล้องจึงเอ่ยปากถาม “เสร็จแล้วเหรอ”

อัยย์หันมองคนถาม ตอบกลับพลางขยับตัวไปตักอาหารใส่ภาชนะให้ครบสามคน “อ้อ กินในครัวเลยหรือจะแยกย้ายกันกิน”

“ฉันกินในครัวนี้แหละ เดียวไปถามพี่ชีก่อน นางทำงานอยู่”

อัยย์ส่งเสียงตอบรับอยู่ในลำคอ ตักอาหารใส่ชามกันสักจนครบแล้ว ขยับไปทำขนมปังกระเทียมต่อ เอาขนมปังลงหม้อทอดไร้น้ำมันได้ราวครึ่งทาง ก็ได้ยินเสียง

“หอมมากกกก ขนมหึงกระเทียมเหรอ”

อัยย์หันไปยิ้มให้นิทราผู้มีจมูกไวกับกลิ่นอาหารสุดๆ ถ้าเป็นอาหารที่เคยกินมักรู้ทันทีด้วยว่าเป็นเมนูใด “อ้อ จมูกดีเหมือนเดิมอะพีโน่”

นิทราทำที่เป็นเงื่องงมือไม้ รู้ว่าอัยย์แซวว่าเธอจมูกดีเหมือนเจ้าตูบพอเห็นอาหารที่ตนเข้าไปช่วยยกจากเคาน์เตอร์มาวางบนโต๊ะอาหารนิทราก็อดถามไม่ได้ “อะไรอะ... จับฉ่ายเจนใหม่เหรอ”

อัยย์ขำอีก ตอบให้ตรงกว่าที่นิทราคาดเดา “จับฉ่ายอิตาลี”

บุลินที่มาถึงพอดีได้ยินแบบนั้นก็เดา “มินสเตอร์เน่เหรอ”

แต่พอมาเห็นหน้าตาอาหารจึงได้รู้ “อ้าว ไม่ใช่”

อัยย์นำขนมปังกระเทียมออกจากหม้อทอด นำมาวางกลางโต๊ะแล้วเฉลยให้ “ริโบลิตา ได้สูตรมาวันก่อน ในสูตรใช้น้ำมันมะกอกด้วยพอดีเลยลองทำดู เห็นว่ากินกับพาสต้าก็ได้ แต่เมื่อวานเราเพิ่งกินสปาเกตตี้กันไป เลยทำขนมปังกระเทียมแทน”

“ดีแล้ว ไม่ได้กินขนมปังกระเทียมมาสักพักแล้ว”

ได้ยินนิทราพูดดังนั้น อัยย์ก็บอกอย่างเหนื่อยใจ “เนยกระเทียมก็ทำไว้แล้ว พีโน่แค่เอาปาดหน้าขนมปังแล้วเอาลงหม้อทอดแค่นั้นเอง”

คนพูดก็พูดไปเถอะ และคนฟังอย่างนิทราก็แค่มองอัยย์ด้วยแววตาว่างเปล่าเป็นการบอกว่าฟังที่เขาพูดไม่เข้าใจเลยแม้แต่น้อย ที่สุดอัยย์ก็ถอนใจเฮือก “เออๆ ทีหลังถ้าอยากกินก็บอก เตี่ยอัยย์ทำให้”

นั่นแหละ นิทราจึงยิ้มขำพร้อมยกนิ้วโป้งให้อัยย์ แล้วหยอดคำหวานเสียหน่อย “น่ารักที่สุดแล้ว น้องชายฉันเนี่ย”

อัยย์ได้แต่ส่ายหน้า จัดน้ำให้ทุกคนเรียบร้อยแล้วจึงนั่งลง ฟังผลประกอบการของตัวเองจากคนชิมแล้วหน้าบาน เพราะได้ยินแต่คำว่าอร่อยมากกับดีมาก หลังกินเสร็จแล้วไม่ลืมถ่ายซามอันว่างเปล่าซึ่งมีขนมปังกระเทียมที่หล่นร่วงกระจายตัวอยู่เป็นอุปกรณ์ประกอบฉาก คิด

ว่านำไปใส่ทำยาลิปได้เพื่อยืนยันความอร่อย

หลังเก็บล้างเรียบร้อยแล้ว ทั้งสามคนยังนั่งรวมกันที่โต๊ะอาหารอีกพัก แม้ไม่ได้พูดคุยแต่ก็พูดได้ว่าใช้เวลาาร่วมกัน อัยย์นั่งตัดต่อคลิปตน บุลิน สเก็ทซ์แบบในไอแพด นิทรานั่งเช็กบัญชีรายรับรายจ่ายประจำเดือนนี้ ก่อนการทำงานของนิทราก็จะสะดุดลงเพราะโทรศัพท์มีสายเรียกเข้า เบอร์ไม่คุ้น ทว่าแอปพลิเคชันตรวจจับหมายเลขไม่ฟังประสงค์ก็ไม่แจ้งเตือน... อาจเป็นลูกค้า นั่นทำให้นิทรายอมกดรับสาย

“สวัสดีค่ะ”

“คุณไนต์ เพ่เองนะคะ”

เพ่ย... นิทรานิ่งไปครู่ก่อนนึกได้ เพ่ยคนนั้นสินะ ว่าแต่... ทางนั้นได้ เบอร์เธอมาจากไหนกัน แต่จะถามนิทราก็พอเดาคำตอบได้ คงได้มาจาก พ่อเธอแน่ๆ เพื่อไม่ให้เสียเวลา นิทราก็เปิดลำโพงเพื่อให้บุลินกับอัยย์ ได้ยินการสนทนาด้วย “คะ มีอะไรเธอคะ”

“เพ่ยอยากนัดเจอคุณไนต์คะ เพ่ยกับคุณพ่อคุณไนต์จะทำข้อเสนอ กับเงื่อนไขต่างๆ ให้คุณไนต์ดูคะ”

ซึ่งเธอไม่มีทางสนใจ “ไม่เป็นไรหรอกคะ อย่าเสียเวลาเลย ฉันไป ทำไม่ได้หรอก”

“คุณพ่อว่า... ถ้าคุณไนต์ไม่ทำอาจมีผลกับบ้านที่คุณไนต์อยู่ แล้วก็ เงินรายเดือนด้วยคะ”

บ้านกับเงินรายเดือน... นิทราสบตากับบุลินและอัยย์ ยังไม่แน่ใจว่า สิ่งที่ฟังคืออะไร ที่สุดก็ตัดสินใจถาม “ยังงั้นคะ”

“สิ้นเดือนหน้าสัญญาเช่าบ้านจะถูกยกเลิก แล้วก็บัญชีบัตรเครดิตที่ใช้เป็นเงินรายเดือนของคุณไนต์จะถูกอายัดคะ”

นิทราน่าจะคิดว่าขมวด สัญญาเช่าบ้าน? บัญชีถูกอายัด? มันแปลว่าอะไร “ฉัน... ไม่เข้าใจ”

“คุณไหนดียากมากคุยกันต่อหน้าไหมคะ ให้เพยไปหาที่บ้าน หรือคุณไนต์จะมาหาเพยที่คาเฟ่ก็ได้ ขับรถจากบ้านคุณไนต์น่าจะประมาณชั่วโมงหนึ่ง เป็นคาเฟ่ที่มีอยู่จริงเสิร์ชได้จากกูเกิลค่ะ ถ้าคุณไนต์หวังว่าเพยจะเป็นมิจจาซีพ”

นิทรายังตอบไม่ได้ กระทั่งบุลินจับมือ พอมองเพื่อนก็เห็นทางนั้น พยักหน้าเป็นเชิงบอกให้ไป ก่อนซีมีวนรอบทั้งสามคนเป็นการบอกว่า จะไปด้วยกันทั้งหมด นั่นทำให้นิทรตอบรับ “ได้ค่ะ ฉันไปหาที่คาเฟ่ก็ได้... ไปยังไหนคะ ฉันไม่แอดไลน์คุณนะ บอกตรงๆ ว่ากลัว”

มีเสียงหัวเราะเบาๆ จากปลายสาย นำคำตอบที่ทำให้เรื่องง่ายขึ้น
“อย่างที่บอกค่ะ เสิร์ชกูเกิลว่าพันทนาคาเฟ่ได้เลย”

“พันทนาคาเฟ่” นิทราเอ่ยทวน พอดีกับที่อัยย์หันหน้าจอมือถือมาบนนั้นแสดงเส้นทางซึ่งมีจุดหมายปลายทางเป็นพันทนาคาเฟ่เรียบร้อย นิทราตรวจสอบตำแหน่งกับปลายสายจนมั่นใจว่าเป็นคาเฟ่เดียวกันแล้ว จึงถามคำถามสุดท้าย “ให้ไปเมื่อไรคะ”

“พรุ่งนี้คุณไนต์สะดวกไหมคะ”

นิทรามองหน้าบุลินและอัยย์ ซึ่งก็พยักหน้าพร้อมเพรียง “ได้ค่ะ”

“ก็โมงดีคะ เพยจะได้นัดอีกฝ่ายมาด้วยค่ะ”

อีกฝ่าย... “ฝ่ายไหนเธอคะ”

“คนที่คุณพ่อคุณทำงานด้วยค่ะ”

นิทรามองหน้ากับบุลินและอัยย์อีกครั้ง เห็นทั้งคู่พยักหน้าเป็นเชิงบอกให้ไปเจอให้จบๆ จึงตอบรับ “โอเคค่ะ ลักบายสองแล้วกันนะคะ”

“ได้ค่ะ พรุ่งนี้บายสองพบกันค่ะ”

“พรุ่งนี้” ผมนัดลูกสาวไว้บายสองครั้นนาย” จิระให้ข้อมูลผู้เป็นนายที่กำลังนอนอยู่บนเตียงทำทรีตเมนต์ มีอหนึ่งขยับลุกตัวแล้วชวนฟู

สีขาวสว่างซึ่งนอนนิ่งอยู่บริเวณช่วงท้อง ใบหน้าเคลือบด้วยของบำรุงผิว สีเขียวหม่น ไม่รู้ว่าหลับหรือลืมตา คงหลับแหละ เพราะมีแสงกวาผาน บางสองแผ่นวางปิดอยู่ คงลืมไม่ได้ แต่เขาไม่อยากจะคาดเดาสักใด เพราะตลอดเวลาที่อยู่ด้วยกันทำให้เรารู้แล้วว่าเดาไปก็เปล่าประโยชน์ ถ้า นายของจิระคนนี้จะลืมตาทั้งๆ ที่มีแสงกวาปิดตาอยู่ก็เชื่อว่าทำไม่ได้

“แล้วยังไงล่ะ”

“ที่นายบอกว่าจะไปเจอตัวเอง”

“แล้วไม่ต้องให้ฉันเป็นคนนัดก่อนหรือกหรือ”

จิระนิ่งไปแล้วก็คิดได้ *นั่นสินะ* เขาควรถามความสะดวกของผู้เป็น นายก่อน ไม่ใช่ให้ทางลูกสาวกำหนดก่อน “งั้นนายสะดวกช่วงไหนครับ เต็มวันผมนัดเวลาลูกใหม่”

“บ่ายสองก็สะดวกดีแล้ว”

จิระแทบจะได้ยินเสียงเส้นประสาทตัวเองซิงตัวดัง ‘ปืด’ ทั้งที่ไม่มี เส้นประสาทแล้ว แต่ก็นั่นแหละ เพราะความเคยชินเลยสงบอารมณ์ได้ ไว ตอรับออกไป “ครับ”

“อย่าลืมเรื่องคนขับรถแล้วกัน แล้วก็เรียกคนดูแลโซเฟียมาด้วย”

“ครับ” บอกแล้วจิระก็ขยับไปจับมือของนาย เคลื่อนไปยังโทรศัพท์ มือถือที่วางข้างตัว ไม่ได้อยากตะแคงเนื้อต้องตัวเลย ทว่าตอนนี้สิ่งเดียวที่ จิระจับต้องได้คือตัวของนายเท่านั้น หยิบนิ้วโป้งของนายกดปลดล็อก หน้าจอ จับนิ้วชี้ขยับไปกดส่งข้อความเพื่อบอกให้ทีมดูแลแมวขาวนาม โซเฟียเตรียมตัว จากนั้นส่งข้อความหาคนขับรถส่วนตัวที่ใช้งานกัน ประจำให้รู้เวลานัดหมาย เรียบร้อยแล้วก็ปล่อยมือนายแล้วบอก “นัด คนขับรถพรุ่งนี้สิบโมงครับ”

“ฮึ...”

เสียงนั้นทำให้จิระเริ่มกังวล... *อะไรอีก*

“เร็วไปหรือเปล่า ฉันต้องไปรอลูกเธอหรือ จิระ”

จิระลอบถอนใจถึงจะไม่มีลมหายใจให้ถอนแล้ว ยกมือขึ้นซับเหงื่อที่หน้าผากซึ่งก็ไม่มีเหงื่อแล้วเช่นกัน “ผมเผื่อเวลาสำหรับมือกลางวันครบ นายจะได้แวะกินร้านโปรดได้ หรือนายจะไปกินอาหารที่พันธนาคาเฟ่ก็ได้ครับ ผมไม่เคยกิน แต่เห็นมีลูกค้าตลอดครับ รีวิวในยูทูปก็ดี”

“อืม”

เพียงเสียงตอบรับนั้นจิระก็โล่งใจ กำลังจะขอตัวลาว่า...

“แล้วลูกสาวเธอเป็นคนยังไง”

จิระหน้ามึน “ครับ?”

“ลูกสาวเธอนะ เป็นคนยังไง เธอไม่เคยเล่าให้ฟัง”

“ก็... เป็นเด็กดีครับ”

คล้ายจะมีเสียงหัวเราะที่ ตามด้วยประโยค “ลูกฉันเป็นเด็กดี... แปลว่าฉันต้องเตรียมตัวรับมือมากหน่อยหรือเปล่า”

จิระอยากปฏิเสธ ทว่าก็กลับทำได้เพียง... “ลูกผมเป็นเด็กดีครับ”

“คลาสสิกเกิน”

เสียงขัดเรียบเย็นนั้นทำให้จิระชะงัก แล้วก็นึกได้ว่าประโยคของตนไม่แตกต่างจากพ่อแม่ของเหล่าอาชญากรวัยเยาว์ที่โดนจับได้แล้วถูกสัมภาษณ์เลย... *ลูกฉันเป็นคนดี*

“ขอความจริง”

“ก็... ค่อนข้างดี”

“ดี... แบบไหน”

“ก็... เป็นตัวของตัวเองครับ ถ้าบอกว่าไม่ก็คือไม่ ถ้าจะทำก็คือทำ”

นั่นส่งผลให้มีเสียงติดตามมาอีก “แล้วยังไง ฉันต้องรับมือด้วยอะไร เขาถึงจะทำ เงิน... ลูกเธอไม่เคยขอเพิ่มเลยนี่ แสดงว่าไม่ได้ใช้เงินเก่ง ฉันต้องเอาอะไรเป็นเงื่อนไข ลูกเธอถึงจะมาทำงานด้วย”

นั่นสินะ... จิระนั่งงั้น แล้วก็เริ่มเจ็บหัวใจ น้ำตาจะไหลเสียอีกรอบ
เขารู้จักลูกน้อยเกินไปจริงๆ

“ไม่รู้เธอ”

ก็ไม่รู้ล่ะสิโว้ย... โว้วเห้ยเห้ย... จิระไม่ได้จะพูดไวยกับนายแต่อย่างใด
แม้แต่เพียงในใจก็เถอะ “ครับ ไม่รู้”

“เธอเป็นพ่อที่ใช้ไม่ได้เลย”

ก็เพราะมัวแต่รับใช้นายอยู่ไงโว้วเห้ยเห้ย!

“เอาเถอะ ฉันจัดการเอง เธอจะไปไหนก็ไป สองชั่วโมงทรีตเมนต์
น่าจะเสร็จแล้ว เตี่ยฉันเรียกอีกที”

จิระรับคำและกำลังจะจากไป ทว่า...

“อ้อ ให้เทราพิสต์เข้ามา ฉันไม่ชอบกลิ่นมาส์กหน้าตัวนี้ จะเปลี่ยน”

จิระจึงขยับไปจับมือนายพิมพ์ข้อความนั้นบนมือถือ ทำให้ข้อความ
ขึ้นจอขนาดหกสิบนิ้วในห้อง “เรียบร้อยครับ ข้อความขึ้นจอแล้ว”

“เรียกเทราพิสต์เข้ามาสิ”

จิระขยับตัวไปนำมือนายที่วางอยู่บนตัวแมว ขยับหลบมือңызโซเฟีย
ที่ตบมาทันทีอย่างเคยชิน พอนึกได้ว่าโซเฟียตบเขาไม่ได้อีกแล้วก็โล่งใจ
กลับไปจับมือนายนำไปวางบนกระดิ่งที่ก็อุตส่าห์เอามาวางไว้ให้ใกล้ๆ
ตัวแล้ว แคขยับไปตบชนิดเดียวเท่านั้น กับเรื่องแบบนี้ก็ยังคงหัวใช้

จิระขยับหลบเมื่อพนักงานจากสภาระดับห้าดาวเข้าห้องมา ยืนรอ
อยู่อีกครั้งก็เห็นมือนายสะบัดเบาๆ เพราะอยู่กันมานานจึงรู้ว่านั่นเป็นการ
บอกให้เขาไปได้แล้ว ไม่มีอะไรจะใช้งานอีกแล้ว

จิระจึงนึกถึงสนามหญ้าหลังบ้านแล้วหายตัวไปที่นั่น ก่อนพุ่มตัวลง
พลงกริตร้องไปด้วยความอัดอั้นตันใจ เขายากไปจากที่นี่เต็มทีแล้ว

อ้อ อันนี้พูดกับตัวเอง เพราะงั้นเขาไวยได้

เขายากไปจากที่นี่เต็มทีแล้วไวย!

หลังเตรียมของสด จัดเรียงสต็อกเสร็จเรียบร้อยตอนเที่ยงครึ่ง
พันพรางดาวกับธนาธัญก็นั่งกินมื้อกลางวันด้วยกัน

สักพักธนาธัญก็เอ่ยถาม “คุณลุงมาหรือยัง”

พันพรางดาวส่ายหน้า “ยังเลยคะ น่าจะมาพร้อมเจ้านายเลยนะคะ”

ธนาธัญส่งเสียงตอบรับ มองหน้าว่างๆ ของพันพรางดาวแล้วทั้ง
ขาทั้งเป็นห่วง ยกมือขึ้นจับปอยผมที่ระไบหน้าไปเหน็บหูให้ ถามอย่าง
ใส่ใจ “จะนอนสักหน่อยไหม เดี่ยวเจ้านายคุณลุงมาแล้วพี่ปลุก เมื่อคืน
ก็ลุยงานจนตึกเลยใช่ไหม”

พันพรางดาวหาวหวิด บอกตามตรง “อ้อ เสร็จตอนตีสี่ เพาะจะไม่
รับงานด่วนแบบนี้อีกแล้ว เหนื่อยมากเลย”

“ก็ต้องใจแข็งไว้ละ ใครขอร้องยังงี้ก็ห้ามรับปาก” ธนาธัญพูด
อย่างรู้จักพันพรางดาวดี ปกติเจ้าหล่อนไม่รับงานแปลที่ด่วนจี๋ขนาดส่ง
เย็นเมื่อวานจะเอาก่อนสิบโมงวันนี้ แต่พอเป็นคนที่เคยส่งงานให้และ
ค่อนข้างมีความสัมพันธ์อันดีต่อกันก็อดช่วยไม่ได้ อีกอย่าง... “แล้วก็ถ้า
นอนตึกขนาดนั้น ไม่ต้องตื่นมาช่วยพี่ พี่จัดการเองได้”

พันพรวงดาวส่งเสียงหึ บอกเสียงกระพืดกระพืด “เพยไม่ได้อยาก
ตื่นมาช่วยพีธันย์เลย”

ธนาธันย์เลิกคิ้ว เกือบร้องอ้าวออกมาแล้ว ถ้าพันพรวงดาวไม่อยาก
ตื่นมาช่วยเขาแล้วตื่นมาทำไม จะว่าพอกับแม่บังคับก็ไม่น่าใช่ ไม่ต้อง
สงสัยนาน เพราะอีกฝ่ายเฉลยทันที

“เพยอยากตื่นมาเห็นหน้าพีธันย์ต่างหาก”

บ้าจริง... ธนาธันย์ยิ้มหัว มองหน้ากรุ้มกริมของพันพรวงดาวแล้ว
ห้ามใจไม่ได้ จึงเอื้อมมือไปขยี้ผมเจ้าหลอนหนกๆ จนหัวยุ่งไปหมด และ
สุดท้ายก็ต้องช่วยจัดทรงให้อยู่ดี ถ้าปากรับมะเขือเทศที่จ่อปากตนอยู่แต่
โดยดี ลองเอ่ยขอ “ขอแต่งกวาด้วยสิ”

พันพรวงดาวชะงัก จิ้มแต่งกวาแต่เอาเข้าปากตัวเอง “ของพีธันย์
ก็มี มาแย่งเพยทำไมคะ”

“ทีมะเขือเทศเพยยังให้พีได้”

“ก็มะเขือเทศเพยไม่กิน”

ธนาธันย์หัวเราะหึ แกล้งตัดพ้อ “ปากก็บอกว่าอยากเห็นหน้าเรา”
ซึ่งพันพรวงดาวก็ย้อนทันที “คนละเรื่องกันคะ อยากเห็นหน้าก็เรื่อง
แบ่งของกินก็เรื่อง อยากเห็นหน้าพีธันย์ก็เชื่อว่าเพยจะยอมให้ทุกอย่าง”

ธนาธันย์มองหน้าพันพรวงดาวนิ่ง ซึ่งทางนั้นก็จ้องกลับมาอย่างไม่
ยอมแพ้ แล้วพอหญิงสาวหรีตาลง ธนาธันย์ก็ยิ้มขำรอ

“เห็นเพยรักแล้วจะเอาเปรียบเพยเธอ ต้องให้เพยยอมทุกอย่าง
เลยเธอคะ”

ธนาธันย์หยิบส้อมจิ้มแต่งกวาของตนนำไปวางบนจานพันพรวงดาว
หรีตาลงแล้วพูดบ้าง “ที่เพียยังยอมเพยทุกอย่างเลย”

พันพรวงดาวยิ้มจนแก้มตุ่ย ต่อมาก็ขำคึกคักพลางพูดขณะเอาส้อม
จิ้มแต่งกวาที่เพิ่งได้มาเตรียมเอาเข้าปาก “ทำไมแฟนเพยน่ารักจังน่า”

ก่อนสะดุ้งเหือกมือสะบัดจนแดงกวาปลิวหรือไปไกล พลอยทำ
ธนาธันย์สะดุ้งไปด้วย เพราะจู่ๆ คุณลุงก็มาปรากฏตัวข้างๆ สีหน้าหดหู่
ไม่เข้ากับบรรยากาศระหว่างเธอกับธนาธันย์สักนิด น้ำเสียงที่ใช้ก็ด้วย

“นายลุงมาแล้ว จอดรออยู่หน้าคาเฟ่”

“อ้อ... ค่ะ” พันพรวงดาวรับคำ แล้วหันไปบอกธนาธันย์ “เจ้านาย
คุณลุงมาแล้วค่ะ อยู่หน้าคาเฟ่”

ธนาธันย์จึงถาม “เพยอิมหรือยัง กินต่อก่อนไหม เดี่ยวพี่ไปเปิด
ประตูเปิดแอร์ให้เขานั่งรอ”

แทนการตอบ พันพรวงดาวหันไปหยิบผ้าซีที่วางอยู่ใกล้ๆ มาครอบ
อาหาร แล้วลุกยืน “ไปด้วยกันเลยก็ได้ค่ะ”

ทั้งคู่จึงเดินไปที่คาเฟ่ พันพรวงดาวเดินไปเปิดเครื่องปรับอากาศ
ส่วนธนาธันย์เดินไปเปิดประตู เห็นรถหรูคันหนึ่งจอดอยู่หน้าร้านจึงยืน
นั่งรอ ครู่เดียวคนขับรถก็ลงไปเปิดประตูด้านหลังให้ พอเห็นว่าคนที่เพิ่ง
ออกจากรถดูภูมิฐานแค่นั้นธนาธันย์ก็ได้แต่คิดในใจ... *ก็สมกับที่คุณลุง
วิญญานบอกว่าอยู่มาเกินพันปีแล้ว*

ธนาธันย์ส่งยิ้มให้แขกแปลกหน้าเมื่อได้สบตากัน รอจนทางนั้นเดิน
มาใกล้จึงเปิดประตูออกกว้างแล้วมายืนเป็นการเชื้อเชิญ เห็นคนที่เพิ่ง
เข้าร้านมองไปรอบๆ แล้วรู้สึกเหมือนตนทำเรื่องขอเงินกู้ไว้และกำลังอยู่
ในขั้นตอนการประเมินสินทรัพย์อย่างไรก็บอกไม่ถูก

“ลูกค้าไม่มีเลยเธอ”

ธนาธันย์เลิกคิ้วตอนได้ยินประโยคนั้น ตามด้วย

“ไหนว่าอาหารอร่อย รีวิดดี”

ธนาธันย์ไม่แน่ใจว่าแขกพูดกับตนหรือเปล่า เพราะสายตาไม่ได้มอง
มาทางนี้ แต่ก็อดแก้ต่างไม่ได้ “วันนี้ร้านปิดครับ”

นั่นแหละ คนเบื้องหน้าจึงหันมองธนาธันย์ แล้วหันกลับไปทางเดิม

ก่อนพูด

“เธอไม่รู้เรื่องนี้หรือจिरะ แล้วฉันจะกินอะไรถ้าร้านปิด ฉันอดสำห
แบกท้องมาจากบ้าน”

จिरะ... จิระคือใคร เขาไม่ได้ชื่อจิระ ธนาฉันยังถึงกับทำอะไรไม่ถูก
สีหน้ามึนงง ก่อนเข้าใจเมื่อพันพรวงดาวที่เดินเข้ามารวมกลุ่มบอกให้รู้

“คุณลุงชื่อจิระค่ะ”

นั่นยิ่งสับสนไปอีก พันพรวงดาวเรียกคุณลุงย่อมแปลว่าอายุเยอะ
แล้ว อ้อ... ธนาฉันนี่ก็ออกแล้ว จะดูจากภายนอกไม่ได้สิ แม้คนคนนี้
ภายนอกดูเด็กกว่าคุณลุง ดูเด็กกว่าเขาด้วย ทว่าอายุมากกว่าไม่รู้ก็เท่า

พันพรวงดาวมองสลับระหว่างเจ้านายจิระกับจิระไปมา แล้วเห็นใจ
วิญญาณที่หน้าจ้อยอย่างบอกไม่ถูก จึงช่วยแก้ปัญหา

“คุณอยากกินอะไรคะ เดี่ยวเราทำให้ค่ะ”

พอ ‘คุณ’ ที่พันพรวงดาวยังไม่รู้ชื่อหันมอง แล้วถอดแว่นตาออกมา
พันพรวงดาวก็พอเข้าใจว่าทำไมจิระถึงดูขำเกรงนัก พูดตามจริง เจ้านาย
ของจิระคนนี้ดูรุ่มราวดุเดือดเหมือนกัน ทว่าดวงตาเยียบเย็นจนดูลึกสุดหยั่ง
นั่น... น่าขนลุก

“เพี้ยเธอ”

เพี้ย... อ้อ เธอสินะ หญิงสาวเจ้าของชื่อจึงพยักหน้า “ค่ะ” ตามด้วย
การผายมือไปทางคนที่เรียกเธอด้วยชื่อเฉยๆ ไม่มีคำนำหน้า “แล้วคุณ...”

“เธอไม่ได้บอกเธอจิระ”

จิระเลยบอกพันพรวงดาวทันที “นิจกาล เรียกคุณกาลก็ได้”

ที่คุณกาลของคุณลุงยังไม่เรียกเพี้ยว่าคุณ... พันพรวงดาวได้แต่คิด
แบบนั้นอยู่ในใจ ไม่คิดว่า...

“ถ้าไม่อยากจะเรียกฉันว่าคุณไม่ต้องเรียก ฉันก็ได้เรียกเธอว่าคุณ”

พันพรวงดาวกะพริบตาปริบ ฟังแล้วควรรู้สึกดีที่อีกฝ่ายไม่ได้สนใจ

เรื่องลำดับชั้นใดๆ แต่ก็ไม่... ฟังแล้วหงุดหงิดแปลกๆ แต่พันพรางดาวก็พยายามคิดถึงจิปะเป็นสำคัญ จึงผายมือไปยังโต๊ะที่ใกล้ที่สุด

“เชิญคุณกาลนั่งรอก่อนค่ะ เดี่ยวเพยเอาเมนูให้คะ”

พูดแล้วก็หันไปมองธนาธัญย์ ไม่แน่ใจว่าเขาจะคิดอย่างไรกับการต้องเปิดครัวเพื่อต้อนรับคนเพียงคนเดียว เขาใจที่เขาพยักหน้าแทนการบอกว่าไม่มีปัญหา กำลังจะหมุนตัวไปหยิบเบลมเมนู ทว่า

“ไม่เป็นไร ฉันเลือกมาแล้ว ไนรีวิวพูดถึงเมนูนี้เยอะ”

พันพรางดาวเดาได้เลยเพราะเธอก็ใช้กรีวิวบ่อยๆ มีหนึ่งเมนูควาและหนึ่งเมนูเครื่องดื่มกึ่งของหวานกำลังเป็นที่เลื่องลือ

“สปาเกตตีผัดพริกแห้งเบคอน”

ใช่ นั่นแหละ พอธนาธัญย์ทำเส้นสด ได้เวลาลวกที่แน่นอนทำให้เส้นไม่ขาดกลาง เอลงผัดแล้วหุบหนึบกำลังดี เมนูสปาเกตตีก็เป็นที่นิยม แล้วพอได้พ่อเธอทำเบคอนให้ สด ใหม่ ไม่ใส่สารกันเสีย ยอดพีระมิดของเมนูสปาเกตตีก็กลายเป็นผัดพริกแห้งเบคอนไปโดยปริยาย

“แต่ฉันเอาเบคอนมาเอง อยู่ในรถ”

ฮะ... พันพรางดาวขยับปากอย่างไม่รู้จะพูดอะไรอยู่ครู่ ก่อนนึกได้ “เบคอนเราทำเอง อร่อยมากเลยนะคะ”

นึกจาลมองหน้าพันพรางดาว พยักหน้าเบาๆ แล้วบอก “ของฉันก็ทำเอง”

อะ... พันพรางดาวนิ่งงัน กระทบจิปะหันมาค้อมตัวลง บอกเสียงเบา

“ช่วยหน่อยนะหนูเพย นายลุงกินแต่เบคอนที่เซฟคนนี้ทำให้ ที่อื่นไม่กิน”

นั่นเองพันพรางดาวจึงยิ้ม “ได้ค่ะ เดี่ยวเพยไปเอาเบคอนให้”

“ขอบใจ”

คำขอบใจสั้นๆ ราบเรียบ ทำพันพรางดาวรู้สึกเหมือนเป็นเข้ารับใช้

อย่างบอกไม่ถูก ซึ่งถ้าเป็นจริง การได้รับคำขบใจก็เท่ากับเจ้าขุนมูลนาย เป็นคนเมตตามากแล้ว... เพียงแต่เธอไม่ใช่ กระนั้นก็รู้สึกได้ว่านิจกาล ไม่ใช่คนไม่มีมารยาท เขามี แค่... *ยังไงล่ะ* การแสดงออกของเขามันทำให้ ดูเป็นคนไร้มารยาทโดยบริสุทธิ์ใจ *มันน่าหมั่นไส้ แต่ไม่ถึงกับต้องเกลียด* “กับอัฟโฟกาโต้”

ใช่ นั่นก็เป็นอีกเมนูที่กำลังเป็นที่นิยม อัฟโฟกาโต้ส่วนใหญ่จะเป็น ไอศกรีมกับซอตเอสเปรสโซเสิร์ฟด้วยกัน อาจแยกซอตกาแพ้ให้ลูกค้า ราดเองหรือราดรวมกันมาแล้วก็แล้วแต่ แต่ที่พันธนาคาเฟ่ ธนาธันย์เลือก ทำอีกแบบ เขาใช้แก้วใบเล็กเคลือบช็อกโกแลตซอสจนทั่ว ตักไอศกรีมวานิลลาลงไปแล้วเกลี่ยให้เสมอบอบปาก ใช้ช้อนเล็กคว้านรูตรงกลาง เป็นพื้นที่รองรับซอตเอสเปรสโซ ตกแต่งด้วยอัลมอนด์สไลซ์ บีบซอสช็อกโกแลตจากขวดหัวแหลมเพื่อตกแต่งอีกครั้งก็เป็นอันเสร็จสิ้น

“เห็นในรูป เอาซอสเคลือบในถ้วยด้วยใช่ไหม”

พันพรวงดาวตอบได้ทันที “คะ ถ้าไม่ชอบหวานไม่เคลือบซอสได้ นะคะ หรือจะไม่ท้อปซอสก็ได้คะ”

นิจกาลมองพันพรวงดาวนิ่ง แล้วบอกเสียงเรียบ “เพิ่มซอสได้ไหม”
อะ... เป็นคนกินหวานสินะ “ได้คะ”

“แล้วก็น้ำเย็นอีกขวด ไม่เอาน้ำแข็ง”

“คะ” พันพรวงดาวตอบรับสั้นๆ เป็นธนาธันย์ที่พูดยาวกว่า

“อัฟโฟกาโต้ ต้องรอวอร์มเครื่องนิดหน่อยนะครับ”

“ขอบใจ”

ธนาธันย์เลิกคิ้ว มองพันพรวงดาวแล้วเข้าใจตรงกันในตอนนั้นว่า รู้สึกอย่างไรกับคำขบใจของนิจกาล ธนาธันย์เดินไปหาพันพรวงดาว

“เพี้ยไปเอาเบคอนที่ พี่จะเปิดเครื่องแล้วไปเตรียมทำสปาเก็ตตี้”

พันพรวงดาวพยักหน้าแล้วเดินออกจากร้านไป ส่วนธนาธันย์ก็เดิน

ไปที่เครื่องชงกาแฟ หันมองคนที่เดินตามมาตอนเขาเอ่ยถาม

“เท่าไร”

ธนาธันย์นิ่งไป ไม่ได้คิดเรื่องนี้เลย เขาแค่อยากอำนวยความสะดวกให้แขกของพันพรวงดาว อยากทำให้งานปลดห่วงวราปรีนที่สุด แล้วพอคิดว่าพันพรวงดาวจะคิดเงินเท่าไร ธนาธันย์ก็ตอบได้ “ไม่เป็นไรครับ”

ดวงตาที่มองมานิ่งทำให้ธนาธันย์ละลายตาจากเขาไม่ได้ เลยมองกันอยู่อย่างนั้น รู้สึกเหมือนอีกฝ่ายกำลังเอกซเรย์จิตใจอยู่และถ้าจะให้ผลออกมาชัดเจนก็ไม่ควรขยับ ครู่หนึ่งทางนั้นก็เป็นฝ่ายละลายตาไปก่อน เหลือบมองอีกทางแล้วเดินไป ธนาธันย์เห็นเขาเดินไปหน้าเครื่องคิดเงิน เห็นแล้วคิดว่าคงสนใจไซดักทรัพย์ ไม่ก็อะไรสักอย่างตรงนั้นจึงไม่ได้สนใจ หันไปเปิดเครื่องต่อ กระทั่งได้ยินเสียงแจ้งเตือนว่ามีข้อความเข้า และนิจกาลเดินกลับมาบอก

“จ่ายแล้ว”

จ่ายแล้ว... ธนาธันย์ยืดตัวขึ้น หันไปทางเครื่องคิดเงินแล้วเข้าใจทันที เขาเดินไปตรงนั้นเพราะเห็นป้ายคิวอาร์โค้ดจ่ายเงินสินะ แต่เขาจะจ่ายยังไงล่ะถ้าไม่รู้ราคา ธนาธันย์หยิบโทรศัพท์ออกจากกระเป๋ากางเกง เปิดดูแจ้งเตือนแล้วตาโต ถึงกับต้องเดินออกไปหาคนที่เพิ่งหย่อนก้นลงนั่งบนเก้าอี้ “ขอเลขบัญชีโอนคืนครับ เดี่ยวผมหักค่าอาหารตามจริงถ้าคุณอยากจ่าย นี่มันเยอะไป”

เพราะยืนมองอยู่จึงเห็นนิจกาลทำหน้าที่ได้อย่างชัดเจน แต่เขาไม่พูดอะไร แค่มองกลับด้วยแววตาที่ทำให้ธนาธันย์ละลายตาไม่ได้เหมือนเมื่อครู ธนาธันย์มารู้ตัวอีกทีก็ตอนพันพรวงดาววิ่งเข้ามาจับแขน พอมองหน้า หญิงสาวก็บอกทันที

“คุณลุงให้รีบเข้ามาคุยกับพี่ธันย์ค่ะ”

ธนาธันย์นึ่วหน้า “เรื่อง...”

“คุณลุงว่าคุณกาลจ่ายเท่าไรคือเท่านั้นแหละค่ะ พี่ฉันทรับไว้เถอะ”
 ธนาธันย์ตาโต หันหน้าจอบ้างจำนวนเงินเข้าไปทางพันพรวงดาว
 และคราวนี้ก็เป็นพันพรวงดาวที่ตาโต พุดเสียงดังอย่างลึมตัว

“สามหมื่น!” พอได้สติพันพรวงดาวก็เป็นฝ่ายหันไปพูดกับนิจกาล
 ด้วยตัวเอง “นี่มันเยอะเกินไปมากเลยค่ะ”

“ใช่ พี่กำลังขอเลขที่บัญชีโอนคืนอยู่”

“ทำไมถึงคิดว่าเยอะไป”

เสียงเรียบเย็นนั้นทำเอาธนาธันย์กับพันพรวงดาวมองหน้ากัน ก่อน
 ยืนนิ่งฟังนิจกาลพูด เอ้อ... เหมือนจะสั่งสอนมากกว่า

“เปิดร้านให้ฉันคนเดียว ค่าไฟเปิดเครื่องชงเปิดแอร์เท่าไร ถ้าวันนี้
 การคุยยึดเยื่ออาจต้องเปิดแอร์เท่าๆ กับวันเปิดร้าน และฉันจะอยากได้
 กาแฟทุกสามชั่วโมงถ้ากาแฟเธอร่อย”

ทำไมไม่รู้ธนาธันย์ถึงกับโพล่งออกไป เหมือนกับเรื่องไหนก็ยอมได้
 แต่เรื่องนี้เรื่องเดียว *ไม่-ได้* “ก็ต้องอร่อยสิครับ”

นิจกาลนิ่ง มองหน้าธนาธันย์แล้วพยักหน้าน้อยๆ ก็หวังอย่างนั้น...
 แล้วฉันคิดเผื่อที่ต้องวิ่งไปวิ่งมาให้จ๊ะจะติดต่อลูกสาวเขาได้ด้วย ประเมิน
 ค่าเสียเวลาของตัวเองกันแต่ไหน ถึงบอกว่าสามหมื่นมากไป”

ธนาธันย์กับพันพรวงดาวยืนนิ่ง รู้สึกเหมือนๆ กันคือคำพูดเขานั้น
 ปกป้องผลประโยชน์ให้ แต่ไม่รู้ทำไมถึงได้ฟังแล้วหงุดหงิด

“หนูเพี้ย รับไว้เถอะ ลุงจะได้สบายใจด้วย ลุงรบกวนตั้งหลายอย่าง”

พันพรวงดาวหันมองจ๊ะ บอกอย่างอ่อนใจ “เพี้ยเต็มใจค่ะ ไม่ได้
 คิดมากเรื่องเงินเลย”

“งั้นก็ไม่เห็นต้องคิดมากที่ได้เงินนี้”

นั่นประโยคของนิจกาล... พันพรวงดาวหันมองหน้าเขา เห็นสีหน้า
 แววตาที่มองมาอย่างไม่รู้ร้อนไม่รู้หนาวแล้วไม่รู้จะพูดอะไรต่อดี

“อีกนานไหมกว่าจะเสิร์ฟอาหารได้”

ฟังแล้วพันพรางดาวก็หันไปทางจิระ สื่อสารกันด้วยสายตา... เธอ
ว่าเธอเข้าใจจิระแล้วว่าทำไมถึงไม่ยอมอยู่ตรงนี้อีกต่อไปแล้ว

ที่สุดพันพรางดาวก็หันไปทางธนาธัญย์ เห็นหน้าเขาก็รู้ว่ายังมี
ปัญหาอยู่ ทว่าหญิงสาวก็ตบหลังเขาเบาๆ แล้วพยักหน้าเป็นเชิงบอกให้
ปล่อยผ่านเรื่องนี้ ไม่อย่างนั้นวันนี้คงไม่ได้ทำอะไร ผลอๆ อาจไม่ได้ช่วย
คุยกับลูกสาวของจิระด้วย

“คุณลุงเกรงใจที่เราทำเรื่องนี้ให้คะ ขอให้เรารับไว้”

ธนาธัญย์ไม่ยอมรับ แต่ก็ไม่รู้จะพูดอะไรแล้ว จึงเลือกไม่ตอบรับ
เรื่องนั้นแล้วบอกอีกเรื่องไปเลย “พี่จะไปทำสปาเก็ตตี้”

พันพรางดาวพยักหน้ารับ ธนาธัญย์เดินไปแล้ว จึงเดินไปน่าน้ำเย็น
มาเสิร์ฟให้นิจกาล ไม่คิดว่าเขาจะชวนคุย

“จิระว่าเธอเห็นผี”

พันพรางดาวพยักหน้า หันมองหน้าจิระแล้วอดหันไปถามนิจกาล
ไม่ได้ “คุณก็เห็นไม่ใช่หรอคะ”

นิจกาลส่ายหน้า “ฉันเห็นแค่จิระ”

อ้อ... ถึงจุดนี้พันพรางดาวก็ถามเรื่องที่ตนสงสัยบ้าง “คุณลุงบอก
ว่าคุณเป็นอมตะ”

นิจกาลพิมพ์คำว่า ‘อมตะ’ เบาๆ ก่อนเงยหน้ามองพันพรางดาว
แล้วบอก “ฉันตายได้ แค่ตายแล้วฟื้น”

ก็อมตะนั่นแหละ... พันพรางดาวไม่รู้จะพูดอะไรต่อ ยิ่งทำตัวไม่ถูก
ไปกันใหญ่ตอนนิจกาลพยักหน้าเปิดไปทางเก้าอี้ฝั่งตรงข้ามเขาแล้วบอก

“นั่งสิ”

ดีที่จิระยื่นมือเข้ามาช่วย “นายครับ หนูเพิ่งกินข้าวไม่เสร็จ รีบมา
ต้อนรับนายก่อน”

“อ้อ”

เสียงตอบรับแผ่วเบาไม่ได้ทำให้พันพรางดาวรู้สึกอะไร กระทั่งเขายกมือขึ้นแล้วโบกเบาๆ ให้เห็น รู่โดยสัญชาตญาณว่านั่นคือการบอกให้เธอไปกินข้าวต่อ และอีกแล้ว เธอรู้สึกเหมือนเป็นข้าราชการบริพารของเขา แค่เธอไม่ใช่ พอดีกับที่จ๊ะจ๋าบอกมา

“หนูเพยไปกินข้าวต่อเถอะ”

พันพรางดาวไม่ได้หิวมากหรอก เมื่อก็กินไปหลายคำก็พอรองท้องได้อยู่ แต่เธออยากไปหาธนาธัญย์จึงตัดสินใจหมุนตัวเดินออกจากคาเฟ่ไปถึงก็ช่วยธนาธัญย์เตรียมจัดจาน ซึ่งเขาก็บอกมา

“เพยไปกินข้าวต่อเถอะ เดี่ยวพี่จัดการเอง”

“ไม่เป็นไร ช่วยๆ กันทำก่อนได้ค่ะ เพยไม่ได้หิวมาก ค่อยกลับมากินพร้อมกัน”

ธนาธัญย์ไม่คัดค้าน พอสปาเก็ตตี้ได้ที่ก็ใช้ส้อมขนาดใหญ่หมุนเส้นทั้งหมดจากกระทะนำไปวางลงจาน แล้วเทส่วนที่เหลือในกระทะลงไปโปะหน้า ตกแต่งให้สวยงามเล็กน้อยก็ยกใส่ถาด จัดวางอุปกรณ์การกิน แล้วนำออกไปบริการนิกกาล เดินไปที่เครื่องชงเห็นว่าพันพรางดาวนำถ้วยกาแฟกับซอสช็อกโกแลตออกมาเตรียมแล้ว จึงเริ่มเทสต์ช็อตกาแฟ เทสต์สามรอบจนรสชาติกาแฟคงที่ดีแล้วค่อยบอกพันพรางดาว

“จะสกัดช็อตแล้ว”

พันพรางดาวรับคำ รีบเคลือบด้านในถ้วยด้วยซอสช็อกโกแลต เปิดช่องฟรีซตักไอศกรีมลงไปเติม กดให้ได้ระดับ ปาดให้เรียบเสมอบนถ้วย คว้านเอาเนื้อตรงกลางออกแล้วนำถ้วยไปวางในจุดที่ธนาธัญย์หยิบถาดๆ พอธนาธัญย์ส่งกลับมาก็ตกแต่งด้านบนด้วยอัลมอนต์สไลซ์ตามด้วยการบีบซอสช็อกโกแลตให้เป็นตาข่ายคลุมรอบปากถ้วย จากนั้นก็บีบซอสใส่ถ้วยช็อตที่เตรียมไว้ เพราะจำได้ว่านิกกาลขอเพิ่มซอส

พอนำไปเสิร์ฟนิจกาลก็พูดชอบใจที่ฟังชัดหูอย่างเคย ตามด้วย...

“ไปกินข้าวเถอะ ถ้ามีอะไรจะให้จิบไปตาม”

คู่รักหันมองหน้ากัน ไม่ได้ตอบอะไร ถอยกลับไปนั่งหน้าอาหารของตนเหมือนที่เคยนั่งก่อนนิจกาลจะมา ต่างคนต่างยังดูอึ้งๆ นั่งมองหน้ากันอยู่สักพัก พันพรวงดาวก็พูดก่อน

“ทำไมตอนคุยกับเจ้านายคุณลุง เพ่ยรู้สึกเหมือนเป็นเข้ารับใช้ของเขาก็ไม่รู้ค่ะ”

ธนาธันย์หัวเราะเบาๆ “พี่ก็ด้วย รู้สึกแปลกๆ เหมือนใจมันคิดว่าไอ้หมอนี่เป็นใคร แต่พอจะไวก็รู้สึกว่ามันไม่ควรไว เหมือนเขามีบางอย่างให้ต้องเกรงใจ”

“เพราะเขาอยู่มานานหรือเปล่าคะ”

ธนาธันย์พยักหน้าช้าๆ “น่าจะมีส่วน”

“เพ่ยขอนินทาต่ออีกนิดได้ไหมคะ” พันพรวงดาวบอกอย่างเกรงใจ ปกติเธอไม่ค่อยอยากพูดถึงใครในทางไม่ดีลับหลัง นี่ก็ไม่ได้รู้สึกว่าเป็นทางไม่ดี แต่จะบอกว่าพูดถึงในทางที่ดีก็ไม่ได้

“พูดเถอะ จะได้ไม่อึดอัด เราน่าจะต้องดีลกับเขาอีกเยอะตอนลูกสาวคุณลุงมา”

พอได้สัญญาณไฟเขียว พันพรวงดาวก็พูด “เพ่ยว่าที่เราารู้สึกขัดแย้งเพราะรูปลักษณ์ภายนอกเขาคะ เขาดูรุ่นเดียวกับเพ่ย ดูเด็กกว่าพี่ธันย์อีก แต่คำพูด การแสดงออก สายตาเขามันทำให้เรารู้สึกว่าเขาอยู่สูงกว่าเรามาก อ้าว! โสกว่าเรามาก ขนาดคุณลุงยังเรียกจิบๆ เลย มันเลยดูน่าหมั่นไส้”

ธนาธันย์ฟังพลงพยักหน้ารับ หัวเราะเบาๆ “อึดอัดจริงๆ ลินะ”

พันพรวงดาวอดค้อนคนแซวไม่ได้ ธนาธันย์รีบพูดทิ้งที่ยังยิ้มอยู่

“แต่พี่เห็นด้วยกับเพ่ย”

“แฮม...”

เสียงนั้นทำให้ธนาธันย์เอื้อมมือไปขยี้ผมพันพรวงดาว ขยับมือตักอาหารใส่จานหญิงสาวแล้วบอก

“เรามากินข้าวเอาแรงกันเถอะ วันนี้ต้องเหนื่อยมากแน่ๆ”

พันพรวงดาวถอนใจเฮือกแล้วบอกคล้ายจะล้อเลียน “อันนี้เพยก็เห็นด้วยกับพี่ธันย์ค่ะ”

เพราะแค่ได้คุยกับนิจกาลไม่กี่นาที เธอก็เหนื่อยแล้ว แล้วยังต้องคุยกับเขาอีกหลายนาที *ไม่มีทางเหนื่อยน้อยแน่นอน!*